

ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น

อุทัยวรรณ สกุลวลีธร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก

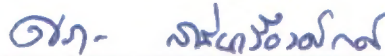
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สิงหาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ อุทัยวรรณ สกกุลวิสิฐ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

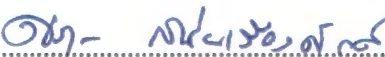
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ชีระรังสิกุล)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.มนิรัตน์ ภาคอุป)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ชีระรังสิกุล)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์)

คณะพยาบาลศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

วันที่ ๒๒ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความมุ่งมั่นของผู้วิจัย และด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ชีระรังสิกุล อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา และเสนอแนะแนวทาง ที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง และเอาใจใส่เป็นกำลังใจด้วยดี เสมอมา ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.มณีรัตน์ ภาครูป ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ คำปรึกษาตรวจแก้ไขและวิจารณ์ผลงาน ทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยซาบซึ้งถึง ความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ นายแพทย์เวทิส ประทุมศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัญญชิตาคุณฎี ทูลศิริ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ ดร.อรนรินทร์ ขจรวงศ์วัฒนา และพว.บุญญลักษณ์ พิมพ์ทอง ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนคาราจรสที่ให้ความอนุเคราะห์ในการนำ แบบสอบถามไปทดลองใช้ ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนเทศบาล 1 วัดแจ้ง โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม โรงเรียนวัดเปี่ยมนิโคธาราม และโรงเรียนวัดเสม็ดเหนือ ที่กรุณาให้ความ สนับสนุน อำนวยความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบพระคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ ในการวิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลบางคล้า ฉะเชิงเทรา หัวหน้ากลุ่มการพยาบาล หัวหน้าหอผู้ป่วยใน ตลอดจนเพื่อนร่วมงานทุกท่านที่กรุณาให้โอกาส ช่วยเหลือ เป็นกำลังใจ และสนับสนุนให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสศึกษาต่อ

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่ บุพการี บุรพาอาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีความรู้ และประสบความสำเร็จในการศึกษาในครั้งนี้

อุทัยวรรณ สกุลวณิช

54920169: สาขาวิชา: การพยาบาลเด็ก; พย.ม. (การพยาบาลเด็ก)

คำสำคัญ: พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ/วัยรุ่นหญิงตอนต้น

อุทัยวรรณ สกุลาสิทธิ์: ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น (PREDICTORS OF PREVENTING SEXUAL RISK BEHAVIORS AMONG TEENAGERS STUDYING IN MIDDLE SCHOOL) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ศิริยุพา สนั่นเรื่องศักดิ์, Dr.P.H., นฤมล ชีระรังสิกุล, Ph.D. 102 หน้า. พ.ศ. 2560.

เด็กวัยรุ่นหญิงตอนต้นมีแนวโน้มที่จะเกิดความเสี่ยงทางเพศมากขึ้น ดังนั้นพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศจึงมีความสำคัญมากสำหรับเด็กวัยนี้ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงตอนต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อายุ 12-16 ปี จำนวน 98 คน ในเขตอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2559-30 มิถุนายน พ.ศ. 2559 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72, .73, .73, .79 และ .84 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาและวิเคราะห์พหุคูณถดถอยถดถอยแบบเชิงชั้น

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.93 ($SD = 1.44$) ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ พบว่า ทักษะคิดต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 44.8 ($R^2 = .448, R^2_{adj} = .424, F_{change} = 7.746; p < .01$) ตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงสุดคือ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ($\beta = .478, p < .001$) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ($\beta = .242, p < .01$)

จากผลการวิจัยมีข้อเสนอแนะว่า ควรส่งเสริมทักษะคิด และการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อให้วัยรุ่นสามารถป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากการพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

54920169: MAJOR: PEDIATRIC NURSING; M.N.S. (PEDIATRIC NURSING)

KEY WORDS: PREVENTING SEXUAL RISK BEHAVIOR/ FEMALE EARLY
ADOLESCENT

UTHAIWAN SAKULWALEETHORN: PREDICTORS OF PREVENTING SEXUAL
RISK BEHAVIORS AMONG TEENAGERS STUDYING IN MIDDLE SCHOOL. ADVISORY
COMMITTEE: SIRIYUPA SANANREANGSAK, Dr. P.H., NARUMON TEERARUNGSIKUL,
Ph.D. 102 P. 2017.

Female early adolescents have increasing sexual risk behaviors. Thus, the preventing Sexual risk behaviors are important for these children. This purpose was to study sexual risk prevention behaviors and predictors of preventing sexual risk behavior among female early adolescents. Nine-eight junior high school students aged 12-16 years were recruited by stratified random from Bangkhla district, Chachoengsao province. Data were collected from May to June 2016. Research instrument were sexual risk prevention behaviors, parental monitoring, knowledge preventing sexual risk behaviors, attitude towards preventing sexual risk behavior and self-efficacy to preventing sexual risk behaviors. Reliability of this questionnaires were .72, .73, .73, .79 and .84 respectively. Data were analyzed using descriptive statistics and Hierarchical regression analysis.

Result revealed that the mean score of sexual risk prevention behaviors were 4.93 ($SD = 1.44$). The predictor of preventing sexual risk behaviors were attitude towards preventing sexual risk behaviors and self-efficacy to preventing sexual risk behaviors, together accounted for 44.8% of the variance ($R^2 = .448$, $R^2_{adj} = .424$, $F_{change} = 7.746$; $p < .01$). The strongest factor for preventing sexual risk behaviors was attitude toward preventing sexual risk behaviors ($\beta = .478$, $p < .001$), it accounted for 40.2% of the variance. And self-efficacy to preventing sexual risk behaviors ($\beta = .242$, $p < .01$) accounted for 4.6% of the variance

The results of this study suggest that nurses should promote attitude towards preventing sexual risk behaviors and self-efficacy to protect female early adolescents from the sexual risk behaviors.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
วิทยุร่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น	10
พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ.....	13
แนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม.....	23
ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ.....	26
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	30
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	30
การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง.....	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	33
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย.....	38
การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง.....	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	42
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป.....	42
ส่วนที่ 2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม ป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรม ป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง มัธยมศึกษาตอนต้น.....	45
ส่วนที่ 3 ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง มัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของ บิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกัน ความเสี่ยงทางเพศ.....	48
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	51
สรุปผลการวิจัย.....	51
อภิปรายผล.....	52
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	58
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	58
บรรณานุกรม.....	59
ภาคผนวก.....	68
ภาคผนวก ก.....	69
ภาคผนวก ข.....	79
ภาคผนวก ค.....	81
ภาคผนวก ง.....	88
ภาคผนวก จ.....	96
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	102

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของข้อมูลทั่วไปของนักเรียนหญิง 43
2	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง..... 44
3	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ... 45
4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แสดงเป็นรายชื่อ..... 47
5	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น..... 50
6	ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น..... 97
7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แสดงเป็นรายชื่อ..... 98
8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการกำกับดูแลของบิดามารดา แสดงเป็นรายชื่อ..... 99
9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศแสดงเป็นรายชื่อ..... 100
10	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แสดงเป็นรายชื่อ..... 101

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
2 กรอบแนวคิดทฤษฎี IMB Model.....	24
3 ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง.....	33

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การเอาตัวรอดจากเหตุการณ์เสี่ยงทางเพศที่เป็นภัยต่อตนเอง ได้แก่ การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์/ การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย การแต่งกายที่ช่วยทางเพศ การคบเพื่อนต่างเพศ การดื่มสุรา และใช้สารเสพติดที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย การจะลดผลของการมีเพศสัมพันธ์ได้คือ การป้องกันไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร โดยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ณัฐภาพ ระวังใจ, 2554; ไพจิต ภู่มั่น โชติ และวิลาวัณย์ ชมนิรัตน์, 2554; Fisher, 1997) จากสถิติการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า วัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุน้อยกว่า 15 ปี มีเพศสัมพันธ์มากกว่า 6 ครั้ง/เดือน มีคู่นอนตั้งแต่ 2 คนหรือมากกว่า ไม่มีการป้องกันการตั้งครรภ์มากกว่าร้อยละ 50 (Wang, Simoni, Wu, & Banvard, 2008) สำหรับประเทศไทยจากการสำรวจของ สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (2557) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 3.0 ในปี พ.ศ. 2554 และเคยมีเพศสัมพันธ์สูงขึ้นเป็น ร้อยละ 5.1 ในปี พ.ศ. 2555 กล่าวคือ ในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มีเพศสัมพันธ์มากขึ้นเกือบเท่าตัวในระยะเวลาเพียงข้ามปี นอกจากนี้อัตราการคลอดของวัยรุ่นอายุ 10-14 ปี ต่อประชากรหญิงอายุ 10-14 ปี 1,000 คน มีแนวโน้มสูงขึ้นจาก 1.2 ในปี พ.ศ. 2552 เป็น 1.7 ในปี พ.ศ. 2556 จะเห็นได้ว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นปัญหาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในกลุ่มเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

การที่วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ไม่เหมาะสม ทำให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ส่งผลกระทบให้มีการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ดังผลการสำรวจของ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (2553) พบว่า วัยรุ่นหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี มีการตั้งครรภ์แบบไม่พึงประสงค์สูงเป็นอันดับที่ 1 ของทวีปเอเชียถึงร้อยละ 16.2 ในปี พ.ศ. 2553 และสูงเป็นอันดับที่ 2 ของโลก ซึ่งในจังหวัดฉะเชิงเทรามีอัตราการคลอดบุตรของมารดาที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปี ร้อยละ 0.71 มากเป็นอันดับ 8 ของประเทศไทย และมากเป็นอันดับที่ 1 ของศูนย์อนามัยที่ 3 ได้แก่ จังหวัดชลบุรี ระยอง จันทบุรี ฉะเชิงเทรา ตราด ปราจีนบุรี นครนายก สมุทรปราการ และที่สำคัญจากการสำรวจผู้ที่มารับบริการฝากครรภ์คลอดที่โรงพยาบาลบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ในปี พ.ศ. 2554 ของ

ปฏิกูญา เอี่ยมสำอานง, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพจนภา หอมสินธุ์ (2555) พบว่า มีหญิงตั้งครรรค์ ้วยรุ่นที่มารับบริการมากถึงร้อยละ 30 ของหญิงตั้งครรรค์ทั้งหมด ซึ่งเกินกว่าที่องค์การอนามัยโลก (World Health Organization [WHO], 1995) ได้กำหนดไว้ว่า อัตราการตั้งครรรค์ ้วยรุ่นหญิง อายุต่ำกว่า 20 ปี ควรน้อยกว่าร้อยละ 10 ทำให้เห็นว่ปัญหาการตั้งครรรค์ใน ้วยรุ่นเป็นปัญหาที่สำคัญ การที่ ้วยรุ่นหญิงขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และขาดอำนาจการต่อรอง อาจทำให้เกิดปัญหาเรื่อง การติดเชื้อโรคเอดส์ ที่ปัจจุบันมีการแพร่ระบาดมากยิ่งขึ้น โดยเด็กไทย เป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์มากเป็นอันดับ 1 ของทวีปเอเชีย และพบว่าในปี พ.ศ. 2555 ในกลุ่มเด็ก ้วยรุ่น (นักเรียน/ นักศึกษา) อายุ 10-19 ปี เพศหญิงมีสัดส่วนของอัตราป่วยด้วยโรคเอดส์ สูงกว่าเพศชายเท่ากับ 1.22: 1 ผู้ที่เป็นโรคเอดส์ส่วนใหญ่มิ่ปัจจัยเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์สูง ถึงร้อยละ 84.79 (สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2556) จะเห็นได้ว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาทางทางสาธารณสุขที่สำคัญ

การตั้งครรรค์ไม่พร้อมของ ้วยรุ่นหญิงส่งผลกระทบต่อมารดา ้วยรุ่นและทารก การตั้งครรรค์ ใน ้วยรุ่นหญิงอาจไม่ได้รับการยอมรับจากฝ่ายชาย ้วยรุ่นผู้หญิงจึงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ต้องเลี้ยงลูก ฝ่ายเดียว ต้องลาพักการเรียน และบางคนก็ไม่ได้เรียนต่อ เกิดความกลัวว่ผู้ปกครองจะเสียใจ กลัวการถูกทำโทษ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะนำไปสู่ปัญหาการตั้งครรรค์ไม่พร้อม การทำแท้ง การทอดทิ้ง ทารก การออกจากการเรียน การฆ่าตัวตาย ทำให้เป็นปัญหาของสังคมและประเทศชาติ (Waldron, Hutchinson, Hewitt, Kahwa, & Hamilton, 2012) นอกจากนั้น จากสภาพร่างกายของ ้วยรุ่นที่ยัง เติบโตไม่เต็มที่ ถึงแม้จะคลอดทารกก็อาจทำให้เกิดปัญหาต่อทารกได้โดยพบว่า มารดา ้วยรุ่นที่ ตั้งครรรค์ภายใน 2 ปี หลังจากมีประจำเดือนจะทำให้ทารกมีน้ำหนักน้อยเป็น 2 เท่า เมื่อทารก มีน้ำหนักตัวน้อยอาจเกิดปัญหาเรื่อง ปัญญาอ่อน สมองพิการ ชัก หูหนวก หรือตาบอดตามมาได้ ประกอบกับมารดา ้วยรุ่นมีอารมณ์ไม่มั่นคง ไม่เข้าใจธรรมชาติของเด็ก เมื่อเด็กร้องไห้เสียงดัง อาจทำให้มารดาเกิดการทารุณกรรมทารกได้ (นิธิรัตน์ บุญตานนท์ และภัตตรา นรารักษ์, 2555) เนื่องจกผลของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และคุณภาพชีวิต ของเด็ก ้วยรุ่นหญิง ดังนั้นพฤติกรรมกำป้องกันความเสี่ยงทางเพศจึงเป็นเรื่องที่จำเป็น จะเห็นได้ว่า ้วยรุ่นหญิงไทยนั้นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มขึ้น ที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของ ้วยรุ่นหญิง และการได้รับการยอมรับจากสังคมมากกว่า ้วยรุ่นชาย

การที่ ้วยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ คือ ไม่ได้ตั้งใจจะมี เพศสัมพันธ์ (อภิญา เปี่ยมวัฒนาทรัพย์ และสุมาลี จันทลักษณ์, 2552) อิทธิพลต่อกลุ่มเพื่อน (อนงค์ ประสานนันทิกิจ, ประณีต ส่งวัฒนา และบุญวดี เพชรรัตน์, 2552) สื่อยั่วทางเพศ (ลัดดา สายพานิชย์, ธร สุนทรายุทธ และปริญญา ทองสอน, 2555) การดื่มแอลกอฮอล์ (Jackson, Sweeting,

& Haw, 2013) ขาดความรู้สึกมีคุณค่าต่อตนเอง (ณฐาภพ ระวะใจ, 2554) ทักษะคิดต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ชลลดา ไชยกุลวัฒนา, ชนิตา ประดิษฐ์สถาพร และเววดาว คำเขียว, 2556) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้นำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและส่งผลให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ตามมา จึงต้องมีการป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง ดังการศึกษาของ ณฐาภพ ระวะใจ (2554) ที่ศึกษาพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ พบว่า นักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษามีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง

Fisher, Fisher, and Shuper (2009) ได้พัฒนาแนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (Information motivation behavioral skills: IMB Model) เพื่ออธิบายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV โดยมีการนำไปศึกษาในกลุ่มต่าง ๆ เช่น กลุ่มวัยรุ่นที่ใช้สารเสพติด (Kalichman et al., 2002) กลุ่มหญิงในสถานบริการ (Yang, Xia, Li, Lakin, & Celentano, 2010) กลุ่มนักเรียนในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในประเทศสหรัฐอเมริกา (Mongkuo, Lucas, & Taylor, 2012) กลุ่มนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยกับการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ (Jaworski & Carey, 2001) กลุ่มวัยรุ่นชายในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (Huy, Dunne, Debatista, Hien, & Minh An, 2010) กลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้นในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (วรวรรณ ทัพย์วาริรมย์ และนันทน์ภัศ สารพานิช, 2555) จากผลการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาพบว่า การนำ IMB Model มาประยุกต์ใช้ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นชายตอนปลาย สำหรับการศึกษาในวัยรุ่นหญิงตอนต้นยังมีน้อย

ตามแนวคิดทฤษฎี IMB Model ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information) เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษา ถ้าขาดความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ก็ให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ 2) การสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ประกอบไปด้วยทัศนคติในตัวเองและแรงสนับสนุนทางสังคม และ 3) ทักษะพฤติกรรม (Behavior skill) ถ้าบุคคลมีความรู้และแรงจูงใจที่ดี ก็จะแสดงพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดี จากการทบทวนวรรณกรรมการศึกษางานวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศมี ดังนี้ 1) การให้ข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ (Mongkuo, Mushi, & Thomas, 2010); Cai et al., 2013) 2) การสร้างแรงจูงใจ ได้แก่ ทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ (กนกพัชร์ ต่ายคะนอง, สุพัฒนา คำสอน และนางพิมล นิमितอนันต์, 2554; ไพฑูรย์ พันธุ์แดง, ชัญญิชาคุชฎี ทูลศิริ และสุวรรณ จันทร์ประเสริฐ, 2557) และการกำกับดูแลของบิดามารดา (วรวรรณ ทัพย์วาริรมย์ และนันทน์ภัศ สารพานิช, 2555; กรรณิกา บุญยัติ, 2556; จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์, แพรวนภา นามมะ และเกศินี เนียมกุล, 2556) และ 3) ทักษะพฤติกรรม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถ

ของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ (Huy et al., 2010; วัชรารักษ์ บัตรเจริญ, ปาหนัน พิษขยัญญู และอาภาพร เผ่าวัฒนา, 2555) กล่าวคือ ถ้ามีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดีมีทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศเชิงบวก ได้รับการกำกับดูแลของบิดามารดาที่ดี มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดี จะส่งผลให้มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นการทำความเข้าใจเบื้องต้นในการที่จะปฏิบัติหรือป้องกันตนเองมิให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น ถ้าทราบว่าโรคเอดส์เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ ป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่มีเพศสัมพันธ์ ถ้าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเกิดจากการขาดความรู้ความสามารถในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ ก็ให้ความรู้และสอนทักษะการปฏิเสธให้ เป็นต้น จากการศึกษาวิจัยการรับรู้ของทางสังคมและสติปัญญาในการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา (Mongkuo et al., 2010) พบว่า ระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์สามารถทำนายการปฏิบัติทางเพศที่ปลอดภัยได้ร้อยละ 28.5 สอดคล้องกับการศึกษาของ Cai et al. (2013) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอนามัยการเจริญพันธุ์โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรมในกลุ่มแรงงานข้ามชาติหญิงโสดในเมืองเซี่ยงไฮ้ ประเทศจีน พบว่า การที่วัยรุ่นหญิงมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะเป็นแรงจูงใจให้ปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศด้านอนามัยการเจริญพันธุ์ได้ ดังนั้นถ้ามีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดี จะมีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดี

ทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ โดยเป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นในตัวเองบุคคล จากประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากครอบครัว สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมถึงความพร้อมของบุคคลในการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เป็นแรงจูงใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จากการศึกษาของ ไพฑูรย์ พันธุ์แดง และคณะ (2557) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง พบว่า ทัศนคติต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สามารถร่วมทำนายความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ร้อยละ 15.2 สอดคล้องกับการศึกษาของ กนกพัชร์ ต่ายคะนอง และคณะ (2554) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง พบว่า ทัศนคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สามารถร่วมทำนายความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 23.6 ดังนั้นถ้ามีทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศเชิงบวก จะมีผลต่อพฤติกรรมป้องกัน

ความเสี่ยงทางเพศที่ดี

การกำกับดูแลของบิดามารดา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การที่วัยรุ่นหญิงมีความต้องการในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จะทำให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของ วรณศิริ ประจัน โน (2560) ที่พบว่า การกำกับดูแลของบิดามารดาสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 29.4 และยังมีการศึกษาในกลุ่มของบิดามารดาวัยรุ่นพบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูด้านการกำกับดูแลของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (อาภาพร เฝ้าวัฒนา, 2551) นอกจากนี้ยังพบว่า การกำกับดูแลมีความสัมพันธ์ และสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ดังการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นหญิง (จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์ และคณะ, 2556) และในกลุ่มวัยรุ่นชายตอนต้น (กรรณิกา บัญญัติ, 2556; วรวรรณ์ ทิพย์วาริรัมย์, อาภาพร เฝ้าวัฒนา และปัญญารัตน์ ลาภวงศ์วัฒนา, 2555) ดังนั้นถ้าบิดามารดา มีการกำกับดูแลวัยรุ่นหญิงที่ดี จะทำให้วัยรุ่นหญิงมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดี

การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นการประเมินสถานการณ์เสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ และสิ่งที่เป็นอันตรายกับตนเอง ในด้านทักษะการปฏิเสธ เกิดจากข้อมูลและแรงจูงใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรม เช่น ถ้ามีข้อมูลและแรงจูงใจที่ดีก็จะการแสดงพฤติกรรมที่ดี ถ้าวัยรุ่นมีการตัดสินใจที่จะปฏิเสธสิ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ ก็จะสามารถป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ เป็นต้น (Fisher, Fisher, & Shuper, 2009) ดังการศึกษาของ วรณศิริ ประจัน โน (2560) พบว่า การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 30.6 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วัชรภรณ์ บัทรเจริญ และคณะ (2555) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเป็นปัจจัยร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 39.5 กล่าวคือ การที่วัยรุ่นมีการรับรู้ความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดีได้

ดังกล่าวนมาแล้วข้างต้นพบว่า พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศมีความสำคัญยิ่งต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น ดังเห็นได้จากปัจจุบันวัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ และตั้งครรถ์ในวัยเรียนมีอายุน้อยลงเรื่อย ๆ ส่งผลให้เกิดผลกระทบในด้านต่าง ๆ ซึ่งที่ผ่านมามีส่วนใหญ่มากขึ้นเป็นการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นชายมากกว่าวัยรุ่น

หญิง และมีการศึกษามากในวัยรุ่นตอนปลาย การศึกษาในวัยรุ่นหญิงตอนต้นยังมีน้อย จึงละเลยการสร้างแนวความคิดที่ถูกต้องในเรื่องเพศให้กับวัยรุ่นหญิง ซึ่งวัยรุ่นหญิงเป็นวัยที่มีความเสี่ยงและได้รับผลกระทบมากกว่าเพศชาย หากไม่ป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์จากแรงกดดันของฝ่ายชาย และในอดีตเป็นการศึกษาในวัยรุ่นตอนปลาย หรือผู้ใหญ่ตอนต้น ที่ไม่ทันกับสถานการณ์ในปัจจุบันที่ปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาดอนต้น จึงควรมีการป้องกันและแก้ไขปัญหามันในระยะแรก ๆ การให้ข้อมูลข่าวสารการสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม จะช่วยให้วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่การมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น เพื่อนำผลของการวิจัยไปเป็นข้อมูลในการวางแผนการพยาบาล ด้านการลดผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสอนสุขศึกษาในโรงเรียน รวมถึงการสร้างโปรแกรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้นให้มีประสิทธิภาพ และมั่นคงถาวร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น

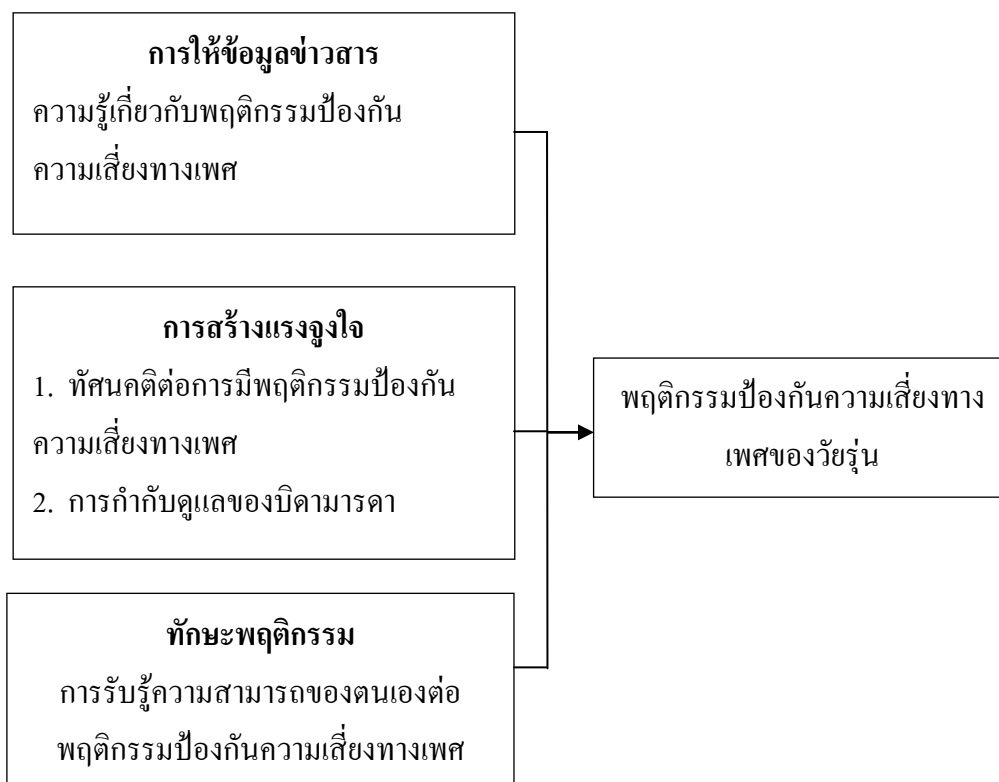
สมมติฐานการวิจัย

ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (The Information Motivation Behavioral skills: IMB Model) เป็นแนวคิดที่ออกแบบมาเพื่อช่วยในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพและการวางแผนป้องกันสุขภาพ IMB Model ถูกสร้างขึ้นมาครั้งแรกเพื่อใช้ในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงในผู้ป่วยที่ได้รับเชื้อเอชไอวี (Fisher, 1997; Fisher & Fisher, 1992; Fisher & Fisher, 1993; Fisher et al., 2009) ซึ่งแนวคิด IMB Model ได้รับการยอมรับจาก

นักจิตวิทยาว่าสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพได้ โดยปัจจัยที่ทำให้บุคคลจะเกิดพฤติกรรม การป้องกันได้ต้องเกิดจากองค์ประกอบ 3 ประการคือ 1) การให้ข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ ปัจจัยความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ เป็นความเข้าใจเบื้องต้นที่จะปฏิบัติ หรือป้องกัน ตนเองให้รอดพ้นจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ถ้าวัยรุ่นหญิงมีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกัน ความเสี่ยงทางเพศที่ดี จะสามารถป้องกันพฤติกรรมความเสี่ยงทางเพศได้ 2) การสร้างแรงจูงใจ ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล เจตคติ ความเชื่อ ความรู้สึกต่อพฤติกรรมนั้น รวมถึงความเชื่อเกี่ยวกับ ปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรค ปัจจัยระดับสังคม การรับรู้ของบุคคลกลุ่มที่บุคคลอาศัยอยู่ มีความสำคัญ กับบุคคลนั้น และต้องการให้บุคคลนั้นปฏิบัติ หรือไม่ปฏิบัติพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด เป็นทัศนคติหรือแรงจูงใจ จากครอบครัวหรือสังคม และ สิ่งแวดล้อม ที่เป็นสิ่งยึดเหนี่ยว และโน้มน้าวให้เกิดแรงจูงใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกัน ซึ่งถ้าวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ดี รวมถึงการได้รับการกำกับดูแลของบิดามารดาที่ดี จะทำให้วัยรุ่นตระหนักถึงการป้องกันพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศ และ 3) ทักษะพฤติกรรม ได้แก่ ทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติพฤติกรรม การที่บุคคล มีการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้งในด้านทักษะการตัดสินใจ หรือทักษะการปฏิเสธ ซึ่งถ้าสิ่งเหล่านี้เกิดจากการมีข้อมูลความรู้และแรงจูงใจที่ดีจะทำให้สามารถปฏิบัติพฤติกรรมที่ ปกป้องตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงได้ กล่าวคือ หากวัยรุ่นหญิงตอนต้นมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกัน พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ที่ดีทัศนคติต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศเชิงบวก มีการกำกับดูแลของบิดามารดาที่ดี และการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ดี จะแสดงพฤติกรรม ป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดีได้ แสดงกรอบแนวคิดของงานวิจัยได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษางานวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษา เพื่อหาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ โดยศึกษาในวัยรุ่นหญิงตอนต้น ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขต อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา เก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2559-30 มิถุนายน พ.ศ. 2559

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ หมายถึง แนวปฏิบัติของนักเรียนที่แสดงเจตนาในการป้องกันการกระทำที่ส่งเสริมให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์ การไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมา การไม่ใช้สารเสพติด การไม่คูสื้อที่กระตุ้น

และช่วยุกามารมณ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไม่แต่งตัวเพศตรงข้ามในเชิงผู้สาว การรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ ประเมิน โดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ของ ฌฐาภพ ระวะใจ (2554)

ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ หมายถึง ความเข้าใจในการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันไม่เกิดการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การป้องกันการตั้งครรภ์ และการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประเมิน โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ หมายถึง ความเชื่อหรือความคิดเห็นในตัวบุคคลจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากครอบครัว สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมถึงความพร้อมของบุคคลในการแสดงออกถึงพฤติกรรม ที่เป็นแรงจูงใจในการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ประเมิน โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การกำกับดูแลของบิดามารดา หมายถึง การกระทำของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ในการดูแลติดตามสอดส่องพฤติกรรมของวัยรุ่นให้อยู่ในขอบเขตที่ถูกต้องเหมาะสม ในเรื่องการสอบถามพฤติกรรมของบุตรจากคนรอบข้าง การควบคุมค่าใช้จ่ายของบุตร การใช้อินเทอร์เน็ต ข้อตกลงในกฎระเบียบที่ตั้งไว้ การใช้เวลาว่าง และการควบคุมการคบเพื่อนต่างเพศ ประเมิน โดยใช้แบบสอบถามการเฝ้าสังเกตของบิดามารดาของ กรรณิกา บัญญัติ (2556)

การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ หมายถึง ความสามารถในการตัดสินใจที่จะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ ทักษะการตัดสินใจ และทักษะในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ ประเมิน โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง เด็กนักเรียนหญิงอายุ 10-16 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยแบบการหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation design) ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้เรียบเรียงเนื้อหาประกอบไปด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับ

1. วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น
2. พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ
3. แนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

(Information motivation behavior skill model)

4. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น

ความหมาย

วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น หรือ Early adolescence เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย ลักษณะทางเพศที่บ่งบอกถึงวัยที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และเกิดการตั้งครรภ์ได้ การเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนในร่างกายจะมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก มีความอยากรู้อยากทดลอง ขาดการยับยั้งชั่งใจ ขาดประสบการณ์ที่อาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

วัยรุ่น (Adolescent) ตามความหมายขององค์การอนามัยโลก (WHO) หมายถึง ประชากรที่มีอายุ 10-19 ปี วัยหนุ่มสาว (Youth) คือ ประชากรที่มีช่วงอายุ 15-24 ปี และเยาวชน (Young people) คือ ประชากรที่มีอายุ 10-24 ปี (WHO, 1995)

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2544) ได้แบ่งระยะของวัยรุ่นไว้ดังต่อไปนี้
วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) หมายถึง ประชากรที่มี อายุระหว่าง 10-13 ปี
วัยรุ่นตอนกลาง (Middle adolescence) หมายถึง ประชากรที่มีอายุระหว่าง 14-16 ปี และวัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) หมายถึง ประชากรที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี

สำนักงานควบคุมและป้องกันโรค (Centers for Disease Control and Prevention [CDC], 2012) ได้แบ่งวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะดังนี้ คือ 1) วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) หมายถึง ประชากรอายุระหว่าง 12-14 ปี 2) วัยรุ่นตอนกลาง (Middle adolescence) หมายถึง ประชากรอายุระหว่าง 15-17 ปี และ 3) วัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) หมายถึง ประชากรอายุระหว่าง 18-20 ปี

วัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงของ พัฒนาการหลายด้านทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา จากนิยามข้างต้นจะเห็นว่า มีผู้นิยามไว้หลากหลายไม่สามารถสรุปให้ชัดเจนได้ ดังนั้นวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นสำหรับการศึกษาวัยนี้ หมายถึง เด็กนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

พัฒนาการของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น

พัฒนาการของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นจะมีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ 5 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ทางจิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (วันดา ปิยะศิลป์ และพนม เกตุมาน, 2545) ดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเด็กวัยรุ่นหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 11-13 ปี โดยเฉพาะ ส่วนคอ แขน ขา มากกว่าลำตัว ทำให้เด็กมีลักษณะแก่ง้าง มีไขมันสะสม มีการขยายของเต้านม และสะโพก โดยฮอร์โมนเพศเริ่มทำงาน ตั้งแต่อายุ 8-10 ปี ต่อมาฮอร์โมน Pituitary gland และ Hypothalamic region เจริญขึ้นหลัง Growth hormone, Gonadotropic hormone adrenocorticotrophic hormone เพิ่มขึ้น ทำให้กระตุ้นต่อมอวัยวะเพศให้หลั่งฮอร์โมน ทำให้เด็กวัยรุ่นหญิง เริ่มมีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ รักแร้ เต้านมขยายใหญ่ขึ้น เริ่มมีประจำเดือน การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายนี้จะส่งผลต่อจิตใจด้วย

2. การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ เด็กวัยรุ่นหญิงจะสนใจในรูปร่างหน้าตาตนเองมากขึ้น อาจใช้เวลาในการส่องกระจกนาน ๆ สำนวญใบหน้าและรูปร่างของตนที่มีการเปลี่ยนแปลง เด็กวัยรุ่นหญิงที่มีการเจริญเติบโตเป็นสาวเร็ว จะรู้สึกอาย กังวล และอึดอัด กลัวถูกฝ่ายชายล้อเลียน เนื่องจากสภาวะจิตใจยังเป็นเด็ก มีความต้องการการเป็นอิสระจากพ่อแม่ เพื่อนเริ่มเข้ามามีอิทธิพล และมีบทบาท มีการแต่งกายตามค่านิยม และเลียนแบบกัน มีความต้องการการเข้ากลุ่มเพื่อน

3. การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นนี้มีการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ง่าย และบางครั้งไม่มีเหตุผล หัวใจไหวง่าย สับสน เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อจากวัยเด็กสู่ผู้ใหญ่ ถึงแม้อารมณ์จะเปลี่ยนแปลงได้ผู้ปกครองควรทำความเข้าใจและอธิบายให้เด็กวัยรุ่นทราบว่าเราสามารถควบคุมพฤติกรรมแสดงออกได้ ความรู้สึกสนใจในเรื่องเพศ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ การมีแรงขับทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ ควรมีการควบคุมอารมณ์และจัดการความเครียด โดยการออกกำลังกาย เล่นดนตรี หรือกิจกรรมที่สร้างสรรค์

4. การพัฒนาทางด้านสังคม การมีเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญมากในการพัฒนาด้านสังคม และอารมณ์ การมีเพื่อนส่งเสริมให้เด็กมีความรู้สึกมั่นใจ เข้มแข็ง และมีพลังอำนาจ การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนทำให้เกิดความภาคภูมิใจ มีการปรับตัวและคบหาเพื่อนเพศเดียวกัน และต่างเพศได้อย่างเหมาะสม เด็กจะเลือกคบเพื่อนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตนเอง ในทางตรงกันข้ามหากเด็กคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก็จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมไปด้วย เช่น หากเด็กคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม มีการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ก็จะชักจูงกันไปมีเพศสัมพันธ์เพื่อการได้รับการยอมรับในการเข้าร่วมกลุ่มเพื่อน ผู้ปกครองจึงควรทำความเข้าใจกับวัยรุ่นช่วงนี้และคอยให้คำแนะนำและคำปรึกษาอย่างเหมาะสม โดยไม่แสดงการดูหรือออกคำสั่งเพราะจะทำให้เด็กไม่เชื่อฟังและเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

5. พัฒนาการทางสติปัญญา เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเด็กจะมีความคิดเปลี่ยนจากรูปธรรมเป็นนามธรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป เข้าใจความเป็นจริงมากขึ้น มีจินตนาการ มีความอยากรู้อยากเห็น รู้จักคิดและแก้ปัญหาได้เอง เป็นวัยที่รู้ว่าอะไรถูก อะไรผิด จะจริงจังกับความคิดของตนเอง และอาจถูกดึงดูดให้เปลี่ยนความคิดได้ง่ายหากถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดีได้ มีความสนใจในเรื่องวิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ รวมถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ มีความต้องการทางเพศเพิ่มมากขึ้น วัยรุ่นจึงมีความสนใจในเพื่อนต่างเพศ ต้องการเป็นที่รู้จักเป็นที่สนใจของต่างเพศ ต้องการความรู้เรื่องเพศศึกษา ถ้าหากไม่มีความรู้แล้ววัยรุ่นจะมีความเข้าใจในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ผิด เช่น วัยรุ่นคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ครั้งเดียวไม่ทำให้ตั้งครรภ์

ดังนั้น วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง เพศหญิงที่มีอายุ 10-16 ปี ที่ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลง เกิดฮอร์โมนทางเพศเพิ่มขึ้น มีการขยายส่วนของสะโพก เต้านมโตขึ้น มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ และเริ่มที่จะมีประจำเดือน เมื่อมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยนี้สามารถตั้งครรภ์ได้

จากความหมายของวัยรุ่นข้างต้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายอย่างมาก เด็กวัยรุ่นหญิงจะมีร่างกายเจริญเติบโตเร็วกว่าวัยรุ่นชายในช่วงต้น ฮอร์โมนเพศจะเริ่มเพิ่มขึ้น มีการขยายส่วนของสะโพกและเต้านมจะโตขึ้น มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ และเริ่มมีประจำเดือนวัยรุ่นหญิงในปัจจุบันมีประจำเดือนเร็วขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงฮอร์โมนทางเพศ เมื่อมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนจะทำให้เกิดการตั้งครรภ์ไม่พร้อม สูดทำวัยรุ่นตัดสินใจด้วยการทำแท้ง (ศิริรัตน์ กิตติสุขสถิต, นพวรรณ มาดารัตน์, วาที สิทธิ, แครี ริคเตอร์ และอุไรวรรณ คณิงสุขเกษม, 2554) และอาจส่งผลให้เกิดโรคติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ จึงต้องมีการป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศให้กับวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น

พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นการปฏิบัติเพื่อไม่ให้เกิดผลที่ตามมาจากการกระทำพฤติกรรมความเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น การป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ และโรคติดต่อจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มี การป้องกัน จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น วัยรุ่นหญิงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ได้ เช่น การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร การทำแท้ง การลาพักการเรียน โดยไม่ได้เรียนต่อ การฆ่าตัวตาย เป็นต้น (Waldron et al., 2012) ดังนั้นจึงต้องมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ดังจะกล่าวรายละเอียดของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ต่อไปนี้

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม หรือการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ตั้งใจเกิดขึ้น คือ

1. การแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น ประกอบกับการปฏิบัติพฤติกรรมที่มีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ รู้เท่าไม่ถึงการณ์และแรงผลักดันทางด้าน สรีรวิทยาของวัยรุ่น ซึ่งการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมนั้น เกิดจากการไปเกี่ยวข้องกับเพื่อนที่เป็นเพศเดียวกัน ต่อมาไปเกี่ยวข้องกับเพื่อนทั้งสองเพศ มีการนัดรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ เมื่อสนิทสนมกันมากขึ้น ก็มีการนัดไปเที่ยวเดินกันเป็นคู่แบบคู่รักพร้อมกันหลาย ๆ คู่ สุดท้ายก็นัดเจอกันตามลำพัง เมื่อได้มีโอกาสใกล้ชิดกัน ก็จะเริ่มแสดงพฤติกรรมทางเพศออกมา เริ่มจากการจับมือถือแขน การโอบกอด การจูบ โดยวัยรุ่นชายอาจมีพฤติกรรมที่แสดงออกเกินขอบเขต โดยการแตะต้อง ลูบคลำร่างกายของฝ่ายหญิง ทั้งท่อนบนและท่อนล่าง ซึ่งการที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้วัยรุ่นชาย ถูกเนื้อต้องตัวและเล้าโลม ได้ จะเป็นสิ่งที่เริ่มต้นในการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

2. การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ตั้งใจ หรือการถูกข่มขืนกระทำชำเรา คือ การที่ฝ่ายหญิง มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม หรือการที่ฝ่ายหญิงยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์เพราะกลัว หรือถูกบังคับ และการร่วมเพศที่ฝ่ายหญิงอยู่ในสภาวะที่ไม่อาจขัดขืนได้ เช่น การถูกมอมเมา และมอมยา เป็นต้น

สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

สาเหตุของการที่เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศต่อกันอย่างไม่เหมาะสม หรือมีเพศสัมพันธ์กัน เกิดจากสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. เด็กขาดความรักความอบอุ่นใจจากครอบครัว
2. เด็กขาดความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าตนเอง ไม่ประสบความสำเร็จด้านการเรียน แสวงหา การยอมรับ หาดความสุขและความพึงพอใจจากแฟน หรือคนรัก การมีเพศสัมพันธ์ และกิจกรรมที่มีความเสี่ยงต่าง ๆ

3. เด็กขาดความรู้และความเข้าใจทางเพศ ความตระหนักต่อปัญหาที่ตามมา หลังการมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันตัวของเด็ก ขาดทักษะในการป้องกันตนเองเรื่องเพศ ขาดทักษะในการจัดการกับอารมณ์ทางเพศ

4. ความรู้และทัศนคติทางเพศของพ่อแม่ที่ไม่เข้าใจ ปิดกั้นการเรียนรู้เรื่องเพศ ทำให้เด็กแสวงหาเองจากเพื่อน

5. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน รับรู้ทัศนคติที่ไม่ควบคุมเรื่องเพศ เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดา ไม่เกิดปัญหาหรือความเสี่ยง เช่นเดียวกับผลการวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อและรูปแบบพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นเชื่อว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก หรือ “กิ๊ก” แม้จะมีคนรักอยู่แล้ว รวมทั้งเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยจะทำให้มีเพศสัมพันธ์ที่มากขึ้น เพราะไม่เกิดการตั้งครรภ์ โดยไม่ได้คำนึงถึงการรักษาพรหมจรรย์ (อนงค์ ประสานนวัตกิจ และคณะ, 2552)

6. มีการกระตุ้นทางเพศ ได้แก่ ตัวอย่างจากพ่อแม่ ภายในครอบครัว เพื่อน สื่อช่วยทางเพศต่าง ๆ ที่เป็นแบบอย่างไม่ดีทางเพศ

7. มีการเลียนแบบผู้ใหญ่ในเรื่องของการดื่มแอลกอฮอล์และใช้สารเสพติด จากงานวิจัยพบว่า การที่วัยรุ่นหญิงที่ดื่มแอลกอฮอล์และใช้สารเสพติด มีการตั้งครรภ์มากกว่ากลุ่มวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์และใช้สารเสพติด และยังพบอีกว่ากลุ่มวัยรุ่นหญิงที่มีการใช้ยาเสพติดมีการใช้ถุงยางอนามัยน้อยกว่า และมีการเปลี่ยนคู่นอนหลายคน (ศิริวรรณ กำแพงพันธ์, จิตวิ แก้วพรสวรรค์ และสุพร อภินันทเวช, 2554)

สิ่งที่ทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ตั้งใจไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร จึงก่อให้เกิดปัญหาทางเพศต่าง ๆ มากมาย ดังจะกล่าวในผลของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ผลกระทบของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจะทำให้วัยรุ่นมีการตั้งครรภ์ และการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร

เมื่อมารดาวัยรุ่นอยู่ในสถานะที่ไม่พร้อมจะมีบุตร จึงเกิดปัญหาการทำแท้ง ที่เป็นการยุติการตั้งครรภ์ที่ไม่เหมาะสม จากการศึกษาที่มีหลายตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการทำแท้ง เช่น อายุ สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ความเชื่อทางศาสนา ประสบการณ์ทางเพศ โดยวัยรุ่นจะเกิดการลังเลใจหากต้องเผชิญอยู่กับสภาวะการณ์ที่ต้องทำแท้ง จากการที่ฝ่ายชายไม่พร้อมที่จะรับผิดชอบ เกิดแรงกดดันอยู่ที่ฝ่ายหญิง การที่พ่อแม่ผู้ปกครองไม่ยอมรับ จึงเกิดความกลัวความเจ็บปวด

อันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการทำแท้ง และกลัวถูกตำหนิจากคนรอบข้าง เนื่องจากการทำแท้ง เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย สถานบริการการทำแท้งที่เกิดขึ้นจึงมีทั้งที่ถูกหลักการแพทย์ และไม่ถูกหลักการแพทย์ หากตัดสินใจเข้าไปทำแท้งในที่ที่ไม่ถูกหลักการแพทย์แล้วอาจเกิด ภาวะแทรกซ้อนต่าง ๆ ตามมา เช่น การตกเลือด การติดเชื้อ และเกิดภาวะช็อก ซึ่งก่อนการตัดสินใจ ในการทำแท้งวัยรุ่นก็ไม่ได้มีการศึกษาหรือการคำนึงถึงภาวะแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้น จากการใช้ วัสดุภาวะไม่เหมาะสม (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2553; Waldron et al., 2012) ผลกระทบที่ ตามมาก็คือ ปัญหาทารกแรกเกิดมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ 2,500 กรัม โดยพบว่า มารดาวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ ภายใน 2 ปี หลังจากมีประจำเดือน จะทำให้ทารกมีน้ำหนักน้อยเป็น 2 เท่า เมื่อทารกมีน้ำหนักตัว น้อยจะมีปัญหาเรื่องปัญญาอ่อน สมองพิการ ชัก หูหนวก ตาบอดได้ (นิริรัตน์ บุญदानนท์ และภัสสร นรารักษ์, 2555)

มารดาวัยรุ่นอาจเกิดปัญหาสุขภาพทางอารมณ์ ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดความเครียด และภาวะซึมเศร้า จนถึงการฆ่าตัวตาย หรือการฆ่าทารก นอกจากนี้บุตรที่เกิดจากมารดาวัยรุ่น จะมีอารมณ์แปรปรวน สุขภาพจิตเสื่อม เนื่องจากบิดาหรือมารดาวัยรุ่น ไม่เข้าใจธรรมชาติของเด็ก ว่าทำไมเด็กร้องไห้ทำให้ทารกอาจถูกทารุณกรรมได้ (นิริรัตน์ บุญदानนท์ และภัสสร นรารักษ์, 2555) การตั้งครรภ์ไม่พร้อมของวัยรุ่นหญิง ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมหลายด้าน ๆ ได้แก่ การฆ่าตัวตาย ของวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ ซึ่งเกิดจากภาวะคับข้องทางจิตใจและอารมณ์ การทำแท้งที่ผิดกฎหมาย การหยุดชะงักทางการศึกษาของวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ การทอดทิ้งเด็กไว้ใน โรงพยาบาล การต้องรับ เลี้ยงดูเด็กกำพร้าตามสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ การทารุณเด็กจากมารดาที่ไม่ต้องการบุตร ค่านิยม ความรับผิดชอบต่อเพศหญิงของวัยรุ่นชายไม่เหมาะสม เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ทำแท้ง ทอดทิ้งทารก เป็นปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อมารดาวัยรุ่นและทารก จนเป็นภาระของรัฐบาลที่ต้องแก้ไขปัญหา

2. การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยทำให้เกิดโรคติดต่อ

สถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นปัญหาที่สำคัญของไทย จากสถิติ สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2556) จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2555 ในกลุ่มนักเรียน/นักศึกษา ที่มีอายุ 10-19 ปี พบว่า เพศหญิงมีสัดส่วนของอัตราป่วยด้วยโรคเอดส์ สูงกว่าเพศชายเท่ากับ 1.22: 1 ผู้ที่เป็นโรคเอดส์ส่วนใหญ่มีปัจจัยเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์สูงถึง ร้อยละ 84.79 ซึ่งปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นผลมาจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย โดยกลุ่มที่มีการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์เกิดในกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุน้อยลงเรื่อย ๆ ผู้วิจัยจึง เห็นความสำคัญ และศึกษาถึงพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษา ตอนต้น

พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ หมายถึง เป็นการหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เพื่อป้องกันผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยมีข้อควรปฏิบัติของการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังต่อไปนี้ (ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ, 2557)

1. หลีกเลี่ยงการอยู่ด้วยกันสองต่อสองกับฝ่ายชาย เช่น ไปเที่ยวด้วยกัน ไปดูวิดีโอด้วยกันสองต่อสอง ในบ้าน ในห้องเรียน ในบ้านเพื่อน หรือในที่ลับตา
 2. ไม่ควรไปในสถานที่เปลี่ยวหรือในที่ลับตาคน
 3. หลีกเลี่ยงการดูสื่อลามกทางเพศ เช่น วีดีโอโป๊ เว็บโป๊
 4. ไม่เที่ยวกลางคืน หรือสถานบันเทิง ในวัยเรียน
 5. หลีกเลี่ยงการดื่มแอลกอฮอล์หรือของมีเมา
 6. แต่งกายรัดกุมไม่มุ่งสั้นจนเกินไป
 7. ไม่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว หลีกเลี่ยงการสัมผัสเนื้อต้องตัวกับฝ่ายชาย เนื่องจากมีโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ดังนี้ การจับมือถือแขน ร้อยละ 10, การจูบ ร้อยละ 60, การจูบคลำ ร้อยละ 80 และการเฝ้าโลมกับการอยู่กันสองต่อสอง มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มากที่สุด ร้อยละ 100
- นอกจากนี้ เด็กวัยรุ่นหญิงควรมีพฤติกรรมป้องกันไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ที่เกิดจากการไม่ยินยอมหรือการถูกข่มขืนด้วย (ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ, 2557) ข้อควรปฏิบัติมีดังนี้

1. ไม่บอกใครว่าอยู่บ้านคนเดียว
2. ไม่ให้ชื่อ ที่อยู่ หรือเบอร์โทรศัพท์ แก่คนแปลกหน้า
3. หากอยู่คนเดียวในบ้าน ให้ปิดประตูบ้าน ประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย
4. ถ้าถูกข่มขืนให้เปลี่ยนกุญแจใหม่ทันที
5. ไม่เปิดประตูให้คนที่ไม่รู้จักเข้ามาในบ้าน
6. เรียนศิลปะป้องกันตัว

พฤติกรรมการสนับสนุนการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ (Abstinence) ที่วัยรุ่นหญิงควรปฏิบัติ (ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ, 2557) มีดังต่อไปนี้

1. มีจุดมุ่งหมายในตนเอง เช่น มีจิตใจการมุ่งอนาคต เพื่อสิ่งที่ดีกว่า
2. เลือกคบเพื่อนที่มุ่งอนาคตเช่นเดียวกับตนเอง
3. เสริมสร้างความรัก ความอบอุ่นและสัมพันธ์ภาพที่ดีในครอบครัว
4. เลือกคบเพื่อนที่ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
5. หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ยั่วให้เกิดอารมณ์ทางเพศ
6. งดเว้นการดื่มแอลกอฮอล์และเสพสิ่งเสพติด

7. หลีกเลี่ยงการไปในที่เปลี่ยว ห่างไกลผู้คนสองต่อสองของวัยรุ่นหญิงและชาย
 ดังนั้น การที่วัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นจะมีพฤติกรรมกำบังความเสี่ยงทางเพศ
 ได้ต้องมีความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การป้องกันการตั้งครรภ์ และการป้องกันพฤติกรรม
 เสี่ยงทางเพศโดยใช้ทักษะการปฏิเสธ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

วัยรุ่นหญิงควรมีความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อป้องกันหรือหลีกเลี่ยง
 การติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ได้อย่างเหมาะสม การติดต่อเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่มีเชื้อ
 ทางช่องคลอด ปาก หรือทางทวารหนัก ดังจะกล่าวถึงสาเหตุ อาการ และโรคติดต่อที่สำคัญ
 ดังต่อไปนี้

สาเหตุของการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. เกิดจากเชื้อไวรัส ซึ่งบางชนิดสามารถรักษาให้หายขาดได้ บางชนิดไม่มียารักษา
 และบางชนิดยังสามารถฝังตัวอยู่ และกลับมาเป็นซ้ำได้อีก โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ที่เกิดจาก
 เชื้อไวรัส ได้แก่ เริ่มที่อวัยวะเพศ หูดหงอนไก่ ไวรัสตับอักเสบบี

2. เกิดจากเชื้อแบคทีเรีย สามารถรักษาให้หายขาดได้ ด้วยการใช้ยาปฏิชีวนะ ได้แก่
 ซิฟิลิส หนองใน หนองในเทียม ท่อปัสสาวะอักเสบ ช่องคลอดอักเสบ

3. เกิดจากเชื้ออื่น ๆ เช่น พยาธิ สามารถรักษาให้หายขาดได้ ด้วยการใช้ยาปฏิชีวนะ
 กลุ่มเสี่ยงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ ผู้ที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย
 หรือหญิงบริการ ใน 3 เดือนก่อนหน้าผู้ที่มีคู่นอนมากกว่า 1 คน ในช่วง 3 เดือนก่อนหน้า
 ผู้ที่มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนใหม่ ในช่วง 3 เดือนก่อนหน้า ผู้ที่มีประวัติป่วยเป็นโรคติดต่อ
 ทางเพศสัมพันธ์ ใน 1 ปีที่ผ่านมา

อาการที่บ่งว่าเริ่มมีการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ในเพศหญิง จะรู้สึกเจ็บ เสียวท้องน้อย
 ขาหนีบบวม หรือเป็นฝี เจ็บปวด คันอวัยวะเพศ มีผื่น ตุ่ม แผลบริเวณอวัยวะเพศ มีตกขาวสีเหลือง
 มีกลิ่นเหม็น

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ที่สำคัญ (สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 10, 2553) ได้แก่

1. โรคเอดส์ (AIDS) หรือกลุ่มอาการภูมิคุ้มกันเสื่อม เกิดจากการรับเชื้อ Human
 immunodeficiency virus หรือ HIV เข้าไปทำลายเม็ดเลือดขาว ที่เป็นแหล่งสร้างภูมิคุ้มกันโรค
 ทำให้ภูมิคุ้มกันโรคลดน้อยลง จึงทำให้เชื้อโรคฉวยโอกาสแทรกซ้อนเข้าสู่ร่างกายได้ง่ายขึ้น เช่น
 มะเร็ง วัณโรค และสาเหตุการเสียชีวิตก็มักเกิดขึ้นจากโรคติดเชื้อฉวยโอกาสต่าง ๆ เหล่านี้
 ที่จะทำให้อาการรุนแรง และเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว

2. ซิฟิลิส (Syphilis) เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เกิดจากการติดเชื้อ *Treponema pallidum* เป็นโรคที่มีอันตราย และมีอาการเรื้อรัง สามารถติดต่อยาวนานกว่า 2 ปี ลักษณะการติดเชื้อเริ่มแรกจะเป็นก้อนแข็ง แต่ไม่เจ็บที่บริเวณอวัยวะเพศ หากไม่รักษาจะกลายเป็นระยะที่สอง ที่เรียกว่า เข้าข้อหรือออกดอก ถ้าทิ้งไว้นานจะทำให้เกิดโรคแก่ระบบต่าง ๆ ของร่างกายหลายระบบ ทั้งซิฟิลิสระบบหัวใจและหลอดเลือด ซิฟิลิสระบบประสาท เป็นต้น นอกจากนี้ มารดาที่เป็นโรคซิฟิลิสจะถ่ายทอดโรคสู่ทารกในครรภ์ได้เรียกว่า ซิฟิลิสแต่กำเนิด (Congenital syphilis) จึงถือว่าซิฟิลิสเป็นโรคที่มีอันตราย และมีอาการเรื้อรัง สามารถติดต่อยาวนานกว่า 2 ปี

3. พยาธิช่องคลอด (Vaginal trichomoniasis) เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เกิดจากเชื้อโปรโตซัว *Trichomonas vaginalis* ผู้ป่วยจะมีอาการตกขาวผิดปกติ มีสีเขียวขุ่นหรือเหลืองเข้ม มีฟองอากาศและมีกลิ่นเหม็น เกิดการระคายเคืองบริเวณอวัยวะเพศ เจ็บปวดขณะมีเพศสัมพันธ์ คันและแสบปากช่องคลอด

4. เชื้อราในช่องคลอด (Vaginal candidiasis) เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เกิดจากเชื้อราสกุล *Candida* ซึ่งร้อยละ 80-90 เกิดจาก *Candida albicans* ทำให้มีอาการระคายเคืองบริเวณช่องคลอด มีการตกขาวขุ่นจับเป็นก้อน อาจมีอาการปัสสาวะแสบขัด เจ็บขณะร่วมเพศ

5. อู้งเชิงกรานอักเสบ (Pelvic Inflammatory Diseases [PID]) หรือโรคปีกมดลูกอักเสบ เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เกิดจากการติดเชื้อของมดลูก รังไข่ หรือท่อรังไข่ อาจเสียชีวิตได้ หากติดเชื้อรุนแรง และหากไม่รักษา อาจเกิดโรคแทรกซ้อนจนเป็นหมันหรือเสียชีวิตได้

การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

วิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีดังต่อไปนี้ คือ

1. ใส่ถุงยางอนามัย หากจะมีเพศสัมพันธ์กับคนที่ไม่แน่ใจว่ามีเชื้อหรือไม่
2. รักษาความสะอาดของร่างกายและอวัยวะเพศอย่างสม่ำเสมอ
3. ไม่เปลี่ยนคู่นอน ให้มีสามี หรือภรรยาคนเดียว
4. ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่ยังอายุน้อย เนื่องจากมีสถิติว่า ผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อยจะมีโอกาสติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูง
5. ตรวจโรคเป็นประจำทุกปี เพื่อหาเชื้อโรค แม้จะไม่มีอาการใด ๆ โดยเฉพาะผู้ที่กำลังจะแต่งงาน
6. เรียนรู้ ศึกษาอาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
7. ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ขณะมีประจำเดือน เพราะจะทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ง่าย
8. ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก หากจำเป็นต้องให้สวมถุงยางอนามัย

9. ไม่ควรสวนล้างช่องคลอด เพราะจะทำให้เกิดการติดเชื้อ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ง่าย

2. การป้องกันการตั้งครรภ์

การป้องกันการตั้งครรภ์เป็นสิ่งที่สำคัญมาก สำหรับวัยรุ่นที่กำลังศึกษาเล่าเรียนควรมีความรู้ เพื่อการวางแผนชีวิตไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์ระหว่างเรียน มีหลายวิธี ในที่นี้จะกล่าวถึงการป้องกัน โดยการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด การใช้ถุงยางอนามัย และการนับวันปลอดภัย

2.1 การใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด

วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น โดยเฉพาะเรื่องเพศ การหาทางออกที่ดีจากการหมกมุ่นเรื่องเพศ เช่น การออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การอ่านหนังสือ การร้องเพลง หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสม แต่การป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อจำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นสิ่งที่วัยรุ่นต้องทราบเพื่อเป็นการป้องกันการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ตลอดจนป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยที่ไม่สมควรหรือในสภาพที่ไม่พร้อม โดยยาเม็ดคุมกำเนิดสามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ประมาณ ร้อยละ 95 (วีระ คุณชูประภา, 2552) การคุมกำเนิดด้วยยาเม็ดคุมกำเนิดเป็นวิธีที่สะดวกสามารถหาซื้อได้ตามร้านขายยาทั่วไป แบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ

2.1.1 ยาเม็ดคุมกำเนิดชนิดฮอร์โมนรวมเอสโตรเจนและโปรเจสโตโรน ซึ่งเป็นยาเม็ดคุมกำเนิดชนิดฮอร์โมนรวม เป็นแบบที่นิยมกันมากที่สุด แผงหนึ่งอาจมี 28 เม็ด หรือ 21 เม็ดแล้วแต่ชนิด สำหรับชนิด 28 เม็ด มียา 2 สี โดย 21 เม็ดแรกเป็นฮอร์โมนเหมือนกับชนิดแผงส่วน 7 เม็ดสุดท้าย เป็นวิตามิน

วิธีรับประทาน ชนิดแผง 28 เม็ด เริ่มรับประทานยาวันละเม็ดตามลูกศร ตั้งแต่วันที่ 1-5 ของรอบจนหมดแผง แล้วเริ่มแผงใหม่ในวันถัดมา ซึ่งส่วนใหญ่ประจำเดือนจะมาในช่วง 7 เม็ดสุดท้าย สำหรับชนิด 21 เม็ด เริ่มรับประทานยาวันละเม็ดตามลูกศร ตั้งแต่วันที่ 1-5 ของรอบจนหมดแผง หยุดยา 7 วัน และหยุดยา 6 วัน สำหรับยาชนิด 22 เม็ด แล้วจึงเริ่มแผงใหม่

หากลืมรับประทานยา 1 เม็ด ให้รับประทานทันทีที่นึกได้ ที่เหลือรับประทานเหมือนเดิม ถ้าลืมรับประทาน 2 เม็ด ในช่วง 2 สัปดาห์แรกของประจำเดือน ให้รับประทาน 2 เม็ดทันทีที่นึกได้ และรับประทาน 2 เม็ดในวันถัดมา หากมีเพศสัมพันธ์ให้ใช้ถุงยางอนามัยร่วมด้วยเป็นเวลา 1 สัปดาห์ หากลืมรับประทานยา 2 เม็ดติดกันในช่วงสัปดาห์ที่ 3 หรือลืมมากกว่า 2 เม็ด ในช่วงใดก็ตามให้หยุดยาแผงนั้นจนกว่าจะมีประจำเดือนจึงเริ่มแผงใหม่ ให้ใช้ถุงยางอนามัยหรืองดการร่วมเพศ (ปฏิญญา เอี่ยมสำอาง และคณะ, 2555)

2.1.2 ฮอร์โมนโปรเจสเตอโรนอย่างเดียว เหมาะสำหรับผู้ที่มีอาการแพ้ยาคุมกำเนิดที่มีเอสโตรเจน เช่น คลื่นไส้ อาเจียน ปวดศีรษะ น้ำหนักตัวขึ้น ลิ่วขึ้น ประจำเดือน

มากระปริดกระปรอย แต่ก็จะทำให้ประสิทธิภาพในการคุมกำเนิดลดลงด้วย การรับประทานให้รับประทานวันแรกของประจำเดือนติดต่อกันไปจนหมดชุด แล้วเริ่มแผงใหม่ได้เลยโดยไม่ต้องเว้นวัน เวลาที่เหมาะสมคือหลังอาหารเย็น หรือก่อนนอน ควรรับประทานเวลาเดิมทุกวันไม่ควรต่างจากเวลาเดิมเกิน 2 ชั่วโมงเพื่อให้ระดับยาสม่ำเสมอ

2.1.3 ยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉิน ยาคุมชนิดนี้ใช้ในกรณีที่มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ หรือถูกข่มขืน โอกาสที่จะตั้งครรภ์ได้ง่ายสูงกว่า 2 กลุ่มแรก ในหนึ่งแผงจะมี 2 เม็ด สามารถใช้ได้ไม่เกิน 72 ชั่วโมงหลังการมีเพศสัมพันธ์ การรับประทานยา ให้รับประทานยาเม็ดแรกทันที หลังมีเพศสัมพันธ์หรือไม่เกิน 72 ชั่วโมง และรับประทานยาเม็ดที่สองใน 12 ชั่วโมงถัดมา การรับประทานยาต้องรับประทานทั้ง 2 เม็ด จึงจะคุมกำเนิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ การคุมกำเนิดวิธีนี้ไม่ควรใช้ในการคุมกำเนิดเป็นประจำ เพราะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงฮอร์โมนในร่างกาย ประจำเดือนมาไม่สม่ำเสมอ

2.2 การใช้ถุงยางอนามัย

ถุงยางอนามัยนอกจากการคุมกำเนิดแล้วยังสามารถป้องกันการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ได้ด้วย สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ประมาณร้อยละ 90 โอกาสล้มเหลวในการป้องกันโดยวิธีนี้มีสูงจากการใช้ไม่ถูกต้อง คุณภาพของถุงยางไม่ดีอาจแตก ขาดหรือรั่วได้ สามารถหาซื้อได้ง่ายจากคลินิกวางแผนครอบครัว ร้านขายยา คลินิกสุขภาพทางเพศ ตู้จำหน่ายหยอดเหรียญ ซูเปอร์มาร์เก็ต และ โดยการสั่งซื้อทางไปรษณีย์

การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธีมีดังนี้ เลือกรุ่นที่เหมาะสมกับอวัยวะเพศของฝ่ายชาย ก่อนใส่ต้องรอให้อวัยวะเพศแข็งตัว ควั่นหมดอายุ เปิดซองด้วยความระมัดระวังไม่ให้ถุงยางอนามัยฉีกขาด จับบีบตรงกลางถุงยางอนามัย เหลือปลายไว้ประมาณ 2 เซนติเมตร ไว้เป็นที่วางสำหรับเก็บน้ำอสุจิ ถุงยางอนามัยบางชนิดอาจมีลักษณะเหมือนจุกนมเพื่อจุดประสงค์นี้ เมื่อจับอย่างถูกต้องถุงยางอนามัยต้องสามารถรูดลงได้ง่าย หากไม่สามารถรูดลงได้ให้กลับด้านแล้วจับใหม่ให้ถูกต้อง หลังจากนั้นรูดถุงยางอนามัยขึ้นไปโคนอวัยวะเพศ หลังจากการมีเพศสัมพันธ์ให้นำถุงยางอนามัยออกก่อนที่อวัยวะเพศชายจะอ่อนตัว โดยใช้กระดาษทิชชูห่อและทิ้งในถังขยะ (Family Planning NSW, 2014)

2.3 การนับวันปลอดภัย

การนับวันปลอดภัยเป็นวิธีการนับวันตกไข่ของเพศหญิงที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไม่ตั้งครรภ์ วิธีนี้สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้เพียงร้อยละ 70-75 (วีระ คุณชูประภา, 2552) วิธีนี้เป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีประจำเดือนมาสม่ำเสมอ โดยช่วงปลอดภัยที่จะมีเพศสัมพันธ์ คือ หน้า 7 หลัง 7 หมายถึง ช่วงที่มีโอกาสตั้งครรภ์ต่ำ ถ้ามีเพศสัมพันธ์ในช่วงมีประจำเดือน 7 วัน

และหลังมีประจำเดือน 7 วัน การคุมกำเนิดวิธีนี้มีโอกาสล้มเหลวในการป้องกันการตั้งครรภ์ได้ง่าย เนื่องจากนับวันผิดพลาด ประจำเดือนมาไม่สม่ำเสมอ

3. การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยใช้ทักษะการปฏิเสธ

ทักษะการปฏิเสธ เป็นส่วนหนึ่งของทักษะชีวิตที่ทุกคนควรมี เป็นองค์ประกอบของการตัดสินใจ แก้ไขปัญหา เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถรับรู้ปัญหา สาเหตุ หาทางเลือก วิเคราะห์ข้อดี ข้อเสียของแต่ละทางเลือก ประเมินสถานการณ์ และตัดสินใจแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยเฉพาะในวัยรุ่นหญิงควรมีทักษะการตัดสินใจในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชาย เพื่อป้องกันตนเองไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ดังการศึกษาของ อนุภาพ ระวะใจ (2554) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง โดยเพศหญิงจะต้องมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศสูงกว่าเพศชาย เพื่อป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากการกระทำที่ไม่เหมาะสมของฝ่ายชาย

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2541) ได้กำหนดขั้นตอนของทักษะตัดสินใจ เพื่อใช้ในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจเลือกทางใดทางหนึ่งไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดทางเลือกเพื่อใช้ในการตัดสินใจ 2 ทาง เช่น ไป/ไม่ไป เอา/ไม่เอา เป็นต้น
2. วิเคราะห์ผลดีผลเสียของทางเลือกทั้ง 2 ทาง
3. ตัดสินใจเลือกทางใดทางหนึ่ง
4. หาทางแก้ไขข้อเสียของทางเลือกที่เกิดจากการตัดสินใจนั้น ๆ

ตัวอย่างการตัดสินใจในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ จากเหตุการณ์ 2 สถานการณ์ คือ ชวนไปค้างที่บ้าน และขอมีเพศสัมพันธ์

สถานการณ์ที่ 1 ชวนไปค้างที่บ้าน

1. กำหนดทางเลือก “ไป หรือ ไม่ไปที่บ้าน”
2. วิเคราะห์ผลดีผลเสียของทางเลือก ผลดี คือ ถ้าไป แฟนพึงพอใจ ถ้าไม่ไป

ไม่มีเพศสัมพันธ์ ผลเสีย คือ ถ้าไป มีโอกาสมีเพศสัมพันธ์ อาจตั้งครรภ์ และเสี่ยงต่อการติดโรค ถ้าไม่ไป แฟนโกรธ อาจจะเลิกคบ

3. ตัดสินใจเลือกที่มีผลเสียน้อยที่สุด คือ “ขอไปวันหลัง”
4. เตรียมคิดหาทางแก้ไขข้อเสียที่อาจจะเกิดขึ้น คือ ต้องไม่ไปค้างที่บ้านกับฝ่ายชาย

สถานการณ์ที่ 2 ขอมีเพศสัมพันธ์

1. กำหนดทางเลือก “มี หรือ ไม่มีเพศสัมพันธ์”
2. วิเคราะห์ผลดีผลเสียของทางเลือก ผลดี คือ ถ้ามี มีความสุข ถ้าไม่มี ไม่ตั้งครรรภ์ ผลเสีย คือ ถ้ามี มีโอกาสอาจตั้งครรรภ์ และเสี่ยงต่อการติดโรคได้ ถ้าไม่มี แฟน โกรธ อาจจะเลิกคบ
3. ตัดสินใจเลือกที่มีผลเสียน้อยที่สุด คือ “รอก่อนนะ ไว้ถึงเวลาค่อยมีความสุขกัน”
4. เตรียมคิดหาทางแก้ไขข้อเสียที่อาจจะเกิดขึ้น คือ ต้องไม่มีเพศสัมพันธ์

การปฏิเสธ เป็นสิทธิบุคคลที่ควรได้รับการยอมรับ ผู้ที่ปฏิเสธจึงไม่ควรมีความรู้สึกผิดที่ปฏิเสธในสิ่งที่ตนเองไม่ต้องการกระทำ ควรปฏิเสธให้ได้ผลในสถานการณ์ ที่ถูกชวนไปกระทำในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์หรือเกิดผลร้ายตามมา การปฏิเสธที่ดีตนเองปฏิเสธ อย่างจริงจัง ทั้งท่าทาง คำพูด และน้ำเสียง เพื่อแสดงความตั้งใจอย่างชัดเจนที่จะขอปฏิเสธ

ขั้นตอนการปฏิเสธ เมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องมีการปฏิเสธ กระทำได้โดยเป็นขั้นตอน 3 ขั้นตอน (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2543) ดังต่อไปนี้

1. การใช้ความรู้สึกเป็นข้ออ้างเหตุผลประกอบ เป็นการใช้น้ำคำพูดที่อ่อนโยนกว่าการใช้เหตุผลเพียงอย่างเดียว ซึ่งมักจะถูกโต้แย้งด้วยเหตุผลอื่น ๆ ได้อีก แต่ถ้าอ้างความรู้สึกจะเป็นเรื่องส่วนตัวที่หาข้อโต้แย้งได้ยาก
2. การปฏิเสธอย่างชัดเจนด้วยคำพูด หรือการขอปฏิเสธ เป็นการใช้น้ำคำพูดที่อ่อนโยนกว่าชัดเจนกว่า
3. การขอความเห็นชอบเพื่อรักษาน้ำใจผู้ชวน

ตัวอย่างการปฏิเสธ จากเหตุการณ์ 2 สถานการณ์ คือ ชวนไปค้ำที่บ้านและขอมีเพศสัมพันธ์

สถานการณ์ที่ 1 ชวนไปค้ำที่บ้าน

1. บอกความรู้สึก (เหตุผลประกอบ) เช่น “ฉันไม่สบายใจเลย เพราะอาจทำให้คนเข้าใจผิดได้” หรือ “ฉันไม่สบายใจเลย เกรงจะทำให้เกิดเรื่องเสียหาย” เป็นต้น
2. การปฏิเสธอย่างชัดเจนด้วยคำพูด หรือการขอปฏิเสธ เช่น “ฉันไม่ไปด้วย” หรือ “ฉันขอไม่ไป” เป็นต้น
3. การถามความเห็น เช่น “คุณคงไม่ว่า (นะคะ)” หรือ “คุณคงเข้าใจ (นะคะ)”

สถานการณ์ที่ 2 ขอมีเพศสัมพันธ์

1. บอกความรู้สึก (เหตุผลประกอบ) เช่น “ฉันไม่สบายใจเลย รู้สึกว่าเรากำลังทำในสิ่งที่ไม่ควรนะ” หรือ “ฉันไม่สบายใจเลย เรื่องแบบนี้ผู้หญิงเป็นฝ่ายเสียหายนะ” เป็นต้น
2. การปฏิเสธอย่างชัดเจนด้วยคำพูด หรือการขอปฏิเสธ เช่น “ฉันคิดว่าจะหยุดเพียงแค่นี้ เพื่ออนาคตของเราทั้งสองคน” หรือ “ฉันคิดว่าเราควรหยุดเพียงแค่นี้ เพื่อไม่ให้เกิดเรื่องเสียหายนะ” เป็นต้น
3. การถามความเห็น เช่น “คุณคงไม่โกรธนะคะ” หรือ “คุณคงเข้าใจนะคะ” เป็นต้น จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นในการศึกษาครั้งนี้ จึงศึกษาพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ในเรื่องการหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณ์เสี่ยง การไม่ดื่มสุราหรือของมีเมา และการไม่ใช้ยาเสพติด การไม่คู่อัศจรรย์และช่วยกามารมณ์ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไม่แตะเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว และการรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ จะเป็นแนวทางในการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและผลที่เกิดขึ้นจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ จึงต้องหาสาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นต่อไป

แนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

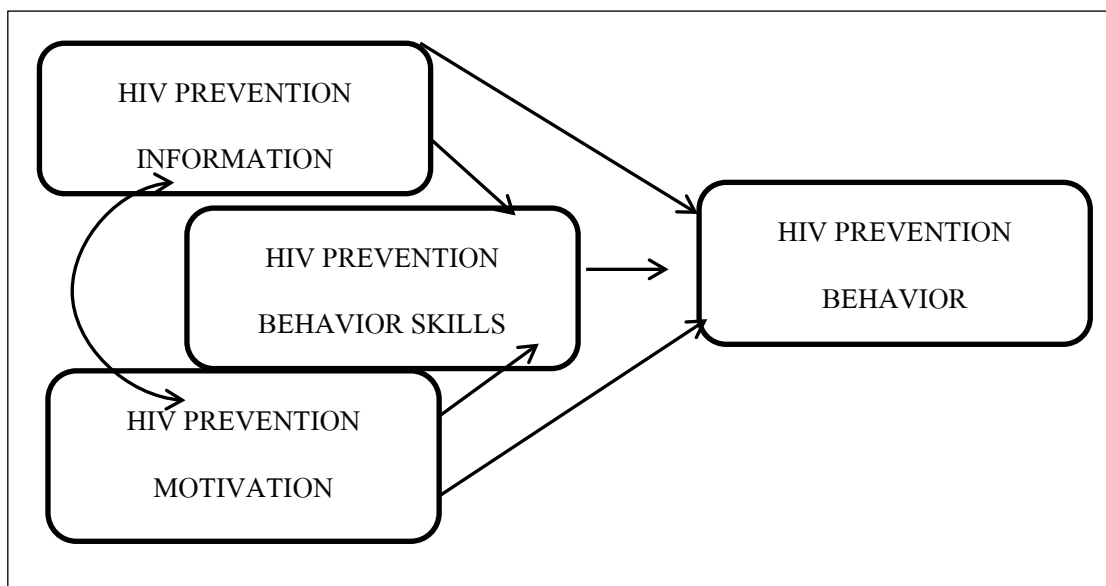
(Information motivation behavior skill model: IMB Model)

แนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

(The Information-motivation-behavioral skill model [IMB]) (Fisher & Fisher, 1992; 1993)

ทฤษฎี IMB เป็นทฤษฎีที่กล่าวเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพที่ได้จากการศึกษาในการลดความเสี่ยงที่จะเกิดพฤติกรรมสุขภาพ เช่น ลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ลดพฤติกรรมการใช้สารเสพติดและแอลกอฮอล์ โดยกล่าวว่าการที่บุคคลจะสามารถปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้นั้น จะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ 3 ประการ คือ 1) การได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องการติดเชื้อ HIV ได้แก่ ปัจจัยความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ 2) การสร้างแรงจูงใจที่ลดปัจจัยเสี่ยง ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล เจตคติ ความเชื่อ ความรู้สึกต่อพฤติกรรมนั้น รวมถึงความเชื่อเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรค ปัจจัยระดับสังคม การรับรู้ของบุคคลกลุ่มที่บุคคลอาศัยอยู่ มีความสำคัญกับบุคคลนั้น และต้องการให้บุคคลนั้นปฏิบัติ หรือ ไม่ปฏิบัติพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด และ 3) ทักษะพฤติกรรม ได้แก่ ทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติพฤติกรรม ซึ่งถ้าบุคคลได้รับข้อมูลข่าวสาร และมีการสร้างแรงจูงใจ

จะทำให้บุคคลมีทักษะและส่งเสริมให้มีพฤติกรรมกำรป้องกัน HIV ได้ดีขึ้น ส่งผลให้บุคคลมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย นอกจากนั้นการเพิ่มทักษะก็จะทำให้บุคคลมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม และสามารถป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ทฤษฎีนี้เน้นไปที่ตัวบุคคลที่ไม่ต้องการติดเชื้อ HIV แสดงกรอบแนวคิด ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดทฤษฎี IMB Model (Fisher & Fisher, 1992)

การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information) การมีความรู้ในการตัดสินใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรมใด ๆ ขึ้นอยู่กับองค์ความรู้ที่บุคคลนั้นมีอยู่ในการแก้ไขปัญหาว่าควรป้องกันหรือไม่ป้องกัน ตัวอย่างเช่น ถ้าบุคคลทราบว่าโรคเอดส์เกิดจากการติดเชื้อ HIV ที่ส่วนใหญ่มาจากการมีเพศสัมพันธ์ก็แก้ไขโดยป้องกันไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ ถ้ามีความรู้ว่าคุณสามารถป้องกันการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ได้ ก็ให้ใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ (Hammer, Fisher, & Fitzgerald, 1996; Misovich, Fisher, & Fisher, 1996)

การสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ในการปฏิบัติพฤติกรรมในการป้องกันการติดเชื้อ HIV ขึ้นอยู่กับ ทัศนคติของตัวบุคคล แรงสนับสนุนทางสังคม และครอบครัวที่ตัวบุคคลยึดถือ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ หรือการรับรู้วิทยาการทางการแพทย์ต่าง ๆ ก็จะมีแนวโน้มในการปฏิบัติพฤติกรรมในการป้องกัน กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีแรงจูงใจที่เกิดจากตัวบุคคล มีความเชื่อมั่น มีความมั่นใจในตัวบุคคล ก็ต้องป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงจากตัวบุคคล ถ้ามีแรงจูงใจ

อยู่ที่เพื่อน ในการต้องการ การยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เพื่อนก็จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรม ถ้ามีแรงจูงใจอยู่ที่บิดามารดา การกำกับดูแลของบิดามารดา ก็จะเป็นแรงจูงใจในการปฏิบัติ พฤติกรรมการป้องกัน นอกจากนี้ทัศนคติและแรงจูงใจทางสังคมก็เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลปฏิบัติ พฤติกรรมการป้องกัน เช่นกัน (Fishbein & Ajzen, 1975)

ทักษะพฤติกรรม (Behavioral skill) การปฏิบัติในการป้องกันการติดเชื้อ HIV เมื่อบุคคล มีความรู้และแรงจูงใจในการปฏิบัติพฤติกรรมกรรมการป้องกันแล้ว บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรม ในการป้องกันพฤติกรรมกรรมการป้องกันการติดเชื้อ HIV ออกมา เช่น การปฏิบัติทักษะในการซื้อ และใส่ถุงยางอนามัย ทั้งก่อน ขณะ และหลังการใช้ถุงยางอนามัย ในการเจรจาต่อรองให้ใช้ ถุงยางอนามัย การใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์เพื่อป้องกันการติดเชื้อ HIV การถอดถุงยาง อนามัย และทักษะการบอกให้คู่นอนมีพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อต้องมีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ การที่บุคคลจะปฏิบัติพฤติกรรมได้นั้นขึ้นอยู่กับความรู้การให้ข้อมูลข่าวสาร และแรงจูงใจ ที่จะส่งผลให้บุคคลสามารถปฏิบัติพฤติกรรมกรรมการป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การที่บุคคล มีทักษะพฤติกรรมด้านการรับรู้ความสามารถในการดูแลตนเองจะสามารถจัดลำดับในปฏิบัติ พฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ได้ เช่น การใส่ถุงยางอนามัย ควรจะใส่ก่อน หรือขณะมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงการหลีกเลี่ยงและการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ได้ เป็นต้น (Bandura, 1989; Fisher & Fisher, 1992)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้กรอบแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม เพื่อนำข้อมูลที่ศึกษาไปเป็นแนวทางในการป้องกันแก้ไขปัญหาดังแต่ด้วยเรียน จากทฤษฎีนี้พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศจะเกิดขึ้นได้ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน คือข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ซึ่งผู้วิจัยจัดกลุ่มปัจจัยที่มีผลต่อ พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศดังนี้ การให้ข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม ป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การสร้างแรงจูงใจ คือ ทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทาง เพศ และการกำกับดูแลของบิดามารดา ทักษะพฤติกรรม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อ พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เพื่อศึกษาพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ซึ่งจาก กรอบแนวคิดจะเห็นได้ว่าบุคคลจะต้องได้รับข้อมูลข่าวสาร และมีการสร้างแรงจูงใจ จะทำให้ บุคคลนั้นมีทักษะและส่งเสริมให้มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ และวิเคราะห์ปัจจัยที่มี ผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นข้อมูลในการวางแผน การพยาบาล ด้านการลดผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสอน สุขศึกษาในโรงเรียน และสร้างโปรแกรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง

มัธยมศึกษาตอนต้นให้มีประสิทธิภาพ และมั่นคงถาวร

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

จากการทบทวนวรรณกรรมทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ ที่ผ่านมามีปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศมีหลายประการ ทั้งในด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ซึ่งปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ (Mongkuo et al., 2010; Cai et al., 2013) ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ (กนกพัชร์ ต่ายคะนอง และคณะ, 2554; ไพฑูรย์ พันธุ์แดง และคณะ, 2557) การกำกับดูแลของบิดามารดา (วรวรรณ ทัพย์วาริรมย์ และนันท์นภัส สารพานิช, 2555; กรรณิกา บุญยัติ, 2556; จันทรวีภา ดิลกสัมพันธ์ และคณะ, 2556) และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ (Huy et al., 2010; วัชรารัตน์ บัตรเจริญ และคณะ, 2555) ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เมื่อบุคคลมีความรู้จะสามารถป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ได้แก่ ความรู้เรื่องการติดเชื้อโรคเอดส์ โรคติดต่อจากเพศสัมพันธ์ และการป้องกันการตั้งครรภ์ เช่น การคุมกำเนิด เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Mongkuo et al. (2010) เรื่อง การรับรู้ของทางสังคมและสติปัญญาในการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ทางเพศสัมพันธ์ โดยใช้ทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 297 ราย พบว่า ระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์สามารถทำนายการปฏิบัติทางเพศที่ปลอดภัยได้ร้อยละ 28.5 ($p < .05$) เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Cai et al. (2013) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอนามัยการเจริญพันธุ์โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจและทักษะพฤติกรรม ในกลุ่มแรงงานข้ามชาติหญิงโสดในเมืองเซี่ยงไฮ้ประเทศจีน เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 944 ราย พบว่า การที่วัยรุ่นหญิงมีความรู้เรื่องโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะเป็นแรงจูงใจให้ปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านอนามัยการเจริญพันธุ์ได้ ($p < .001$) เห็นได้ว่าการมีความรู้จะสามารถป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้

ทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

ทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นในตัวบุคคลจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากครอบครัวสังคมและสิ่งแวดล้อม จากการศึกษาของ ไพฑูรย์ พันธุ์แดง และคณะ (2557) เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัดชลบุรี พบว่า นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย 13.5 ปี มีเจตคติต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับดีมาก และสามารถร่วมทำนายความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 15.2 ($p < .05$) เช่นเดียวกับการศึกษาของ กนกพัชร คำยะหนอง (2554) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ทั้งเพศหญิงและเพศชาย จำนวน 350 ราย พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) และสามารถร่วมกันทำนายความผันแปรของความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 23.6 ดังนั้นการมีทัศนคติในเชิงบวก ในเรื่องการรักนวลสงวนตัว การคบเพื่อนชาย การใช้อินเทอร์เน็ต การแต่งกาย จะส่งผลต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศที่ดีได้

การกำกับดูแลของบิดามารดา

การกำกับดูแลของบิดามารดา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ จากการทบทวนการศึกษายุทธศาสตร์การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในเด็กวัยรุ่น พบว่า ครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญในการอบรมสั่งสอนให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมทางเพศได้อย่างเหมาะสม (รัชชกาญจน์ ประกอบบุญญะศิริ, 2556) และการศึกษาของ กรรณิกา บัญญัติ (2556) ที่ศึกษาเรื่องอิทธิพลของรูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องเพศ และการเฝ้าสังเกตของบิดามารดา ที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น ที่พบว่า การกำกับดูแลของบิดามารดาสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 18.9 สอดคล้องกับการศึกษาของ อาภาพร เฝ้าวัฒนา (2551) ได้ศึกษาเรื่องมีส่วนร่วมของบิดามารดาในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 334 ราย พบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูในด้าน การกำกับดูแลวัยรุ่นหญิงของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) โดยกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสามารถในการปฏิเสธ และการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า กลุ่มที่ได้รับการดูแลแบบคุ้มครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) เนื่องจากการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดอย่างมีเหตุผล และปฏิเสธในสิ่งที่ตนเองไม่เห็นด้วยได้ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องการถูกลงโทษ ทำให้วัยรุ่นหญิงมีอิสระทางความคิดมีความมั่นใจในตนเอง และกล้าแสดงออกที่จะปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ได้ นอกจากนี้การศึกษาของ สุภารัตน์ บุญเทียม, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2558) พบว่า อิทธิพลของครอบครัว สามารถร่วม ทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของวัยรุ่นหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ร้อยละ 33 ($R^2 = .33, p < .05$)

การศึกษาของ จันทรวีภา ดิลกสัมพันธ์ และคณะ (2556) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 331 ราย พบว่าการควบคุมกำกับดูแลของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ (2555) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก ทำการศึกษาในเด็กวัยรุ่นชายที่มีอายุ 10-13 ปี ในชุมชนวังน้ำคู้ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 112 ราย โดยใช้กรอบแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม การกำกับดูแลของบิดามารดาในด้านความระมัดระวังในการพูดคุยเรื่องเพศของพ่อแม่สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายได้ร้อยละ 44.6 ($p < .05$) และงานวิจัยของ วัชรภรณ์ บัณฑิตเจริญ และคณะ (2555) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี จำนวน 150 คน ที่พบว่าการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 39.5 ($p < .05$) จะเห็นได้ว่าการมีการควบคุมกำกับติดตามของบิดามารดาที่ดีจะทำให้วัยรุ่นไม่ปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นการประเมินสถานการณ์เสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ และสิ่งที่เป็นอันตรายกับตนเอง ในด้านทักษะการปฏิเสธ เกิดจากข้อมูลและแรงจูงใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรม เช่น ถ้ามีข้อมูลและแรงจูงใจที่ดีก็จะการแสดงพฤติกรรมที่ดี ถ้าวัยรุ่นมีการตัดสินใจที่จะปฏิเสธสิ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ ก็จะสามารถป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ เป็นต้น (Fisher et al., 2009) จากการศึกษาของ วรณศิริ ประจันโน (2560) พบว่าการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 30.6 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาปัจจัย

มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนไทยของ วัชรภรณ์ บัชรเจริญ และคณะ (2555) พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ร้อยละ 39.5 ($p < .001$)

จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ผู้วิจัยจึงเลือกตัวแปรนี้มาทำการศึกษาเพื่อหาสาเหตุหรือปัจจัยที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เพื่อลดผลที่เกิดจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมในการดูแลวัยรุ่นอย่างเหมาะสมและยั่งยืน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation design) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นโรงเรียนสหศึกษา ตั้งอยู่ในเขตอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 11 โรงเรียน ประกอบด้วยโรงเรียนขยายโอกาส จำนวน 7 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดสามแยก โรงเรียนวัดบางกระเจ็ด โรงเรียนวัดใหม่บางคล้า โรงเรียนวัดสาวชะโงก โรงเรียนวัดเสม็ดเหนือ โรงเรียนวัดศรีสุตาราม และโรงเรียนวัดปากน้ำ โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เขต 6 จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดเป็ยนิโคธาราม และโรงเรียนบางคล้าพิทยาคม โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเทศบาล 1 วัดแจ้ง โรงเรียนเทศบาล 2 วันโพธิ์ มีจำนวนนักเรียนหญิงตอนต้น รวมทั้งหมด 680 คน (ข้อมูลนักเรียนหญิงมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2558 ตั้งแต่เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2557-เดือนมีนาคม พ.ศ. 2558)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กำลังศึกษาในปี 2558 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 98 ราย เลือกรูปแบบกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling)

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมงานวิจัย (Inclusion criteria)

1. มีความยินยอมในการเข้าร่วมงานวิจัย
2. ผู้ปกครองอนุญาตให้เข้าร่วมงานวิจัย
3. เป็นผู้ที่สามารถตอบและกรอกข้อมูลในแบบสอบถามได้ด้วยตนเอง
4. สามารถอ่าน เขียน และสื่อสารภาษาไทยเข้าใจ ไม่มีความบกพร่องในการเรียนรู้

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดตัวอย่างในการศึกษานี้ ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแปรในงานวิจัยโดยใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) โดยคำนวณกลุ่มตัวอย่างจากสูตร ของ Tabachnick and Fidell (2007) โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง $N > 50 + 8M$ ($M =$ จำนวนตัวแปรต้น) ซึ่งในงานวิจัยนี้ มีจำนวนตัวแปรอิสระ 4 ตัว นำมาแทนค่าในสูตรการหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$N \geq 50 + 8M$$

N คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

M คือ จำนวนตัวแปร

แทนค่าในสูตร

$$N \geq 50 + 8M$$

$$N \geq 50 + (8 \times 4)$$

$$N \geq 50 + 32$$

$$N \geq 82$$

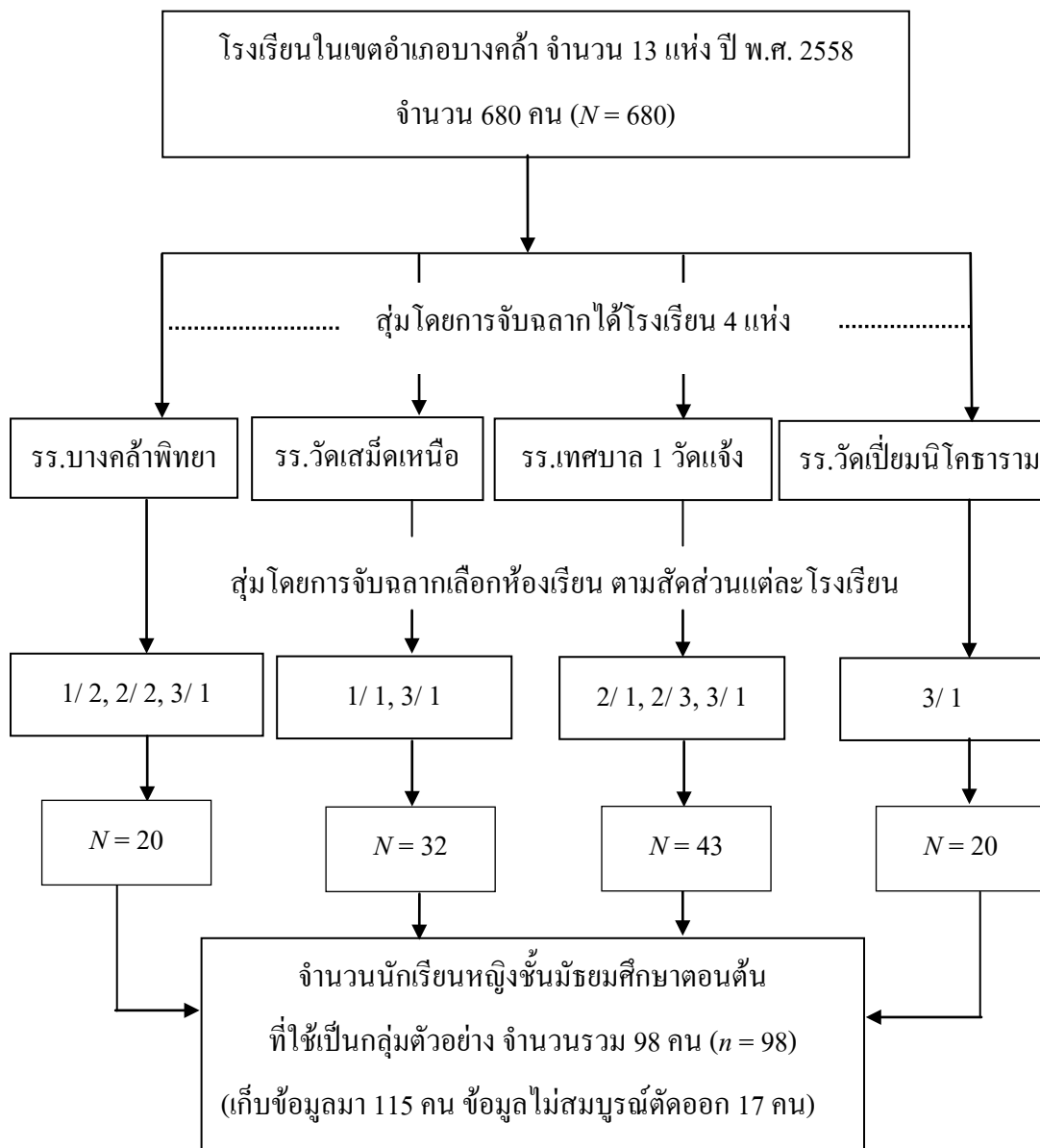
ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 82 และเพื่อเพิ่มอำนาจการทดสอบทางสถิติ และลด ความคลาดเคลื่อน ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยจึง ได้เก็บกลุ่มตัวอย่างเพิ่มอีกประมาณร้อยละ 20 เพื่อป้องกันการสูญหาย (บุญใจ ศรีสถิตยน์ราษฎร์, 2553) จึงได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 98 คน

การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) จากประชากรซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ในเขตอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ในเก็บข้อมูลที่โรงเรียนในเขตอำเภอบางคล้า มีจำนวนนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งหมด 680 ราย โดยมีขั้นตอนการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการจับฉลากโรงเรียนที่จะเก็บข้อมูล ด้วยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) ของสถานที่ศึกษาในเขตอำเภอบางคล้า จำนวน 11 แห่ง โดยนำรายชื่อโรงเรียนทั้ง 11 แห่ง มาจับฉลากคัดเลือกแบบไม่ใส่คืน ได้โรงเรียนขึ้นมา 4 แห่ง ตามเกณฑ์การสุ่มเลือกร้อยละ 30 (สมชาย วรกิจเกษมสกุล, 2553; Neuman, 1991) ได้แก่ โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม โรงเรียนวัดเสม็ดเหนือ โรงเรียนเทศบาล 1 วัดแจ้ง และ โรงเรียนวัดเปี่ยมนิโคธาราม

2. เมื่อสุ่มได้โรงเรียนที่จะทำการเก็บข้อมูลแล้ว ทำหนังสือขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนแต่ละโรงเรียนเพื่อการเก็บข้อมูลภายหลังจากได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการโรงเรียนแต่ละโรงเรียนแล้วผู้วิจัยจะตรวจสอบจำนวนนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นแต่ละชั้นเรียน โดยดูจากทะเบียนรายชื่อนักเรียน

3. สุ่มกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ตามสัดส่วนจำนวนนักเรียนหญิงแต่ละโรงเรียน โดยการจับฉลากสุ่มเลือกห้องเรียน ของโรงเรียนแต่ละโรงเรียนดังนี้ โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม จำนวน 6 ห้องเรียน จับฉลากสุ่มแบบไม่ใส่คืนขึ้นมา 3 ห้องเรียน คือ 1/ 2, 2/ 2 และ 3/ 1 จำนวน 20 คน โรงเรียนวัดเสม็ดเหนือ จำนวน 3 ห้องเรียน จับฉลากสุ่มแบบไม่ใส่คืนขึ้นมา 2 ห้องเรียน คือ 1/ 1 และ 3/ 1 จำนวน 32 คน โรงเรียนเทศบาล 1 วัดแจ้ง มี 9 ห้องเรียน จับฉลากสุ่มแบบไม่ใส่คืนขึ้นมา 3 ห้องเรียน คือ 2/ 1, 2/ 3 และ 3/ 1 จำนวน 43 คน และโรงเรียนวัดเปี่ยมนิโคธาราม มี 3 ห้องเรียน ฉลากสุ่มแบบไม่ใส่คืน ขึ้นมา 1 ห้องเรียน คือ 3/ 1 จำนวน 20 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 115 คน หลังจากนั้นเก็บข้อมูลนักเรียนหญิงทั้งหมดในห้องเรียน จากการเก็บข้อมูลพบว่าตอบแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ 17 คน ผู้วิจัยจึงตัดออก เหลือกลุ่มตัวอย่างจำนวน 98 คน แสดงขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ลักษณะ

แบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้ 1) ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนหญิง ได้แก่ อายุ เกรดเฉลี่ย ระดับการศึกษา ที่พักอาศัย ประวัติการมีคนรัก ที่ปรึกษาที่นักเรียนไว้ใจ 2) ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง ได้แก่ อายุ สถานภาพของบิดามารดา อาชีพ รายได้ของครอบครัว

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ โดยผู้วิจัยนำมาจากแบบวัดพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ของ ฌฐาภ ระวะใจ (2554) ประกอบด้วย การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์ การไม่ดื่มสุราหรือของมีเมา การไม่ใช้สารเสพติด การไม่คู่อีกครั้ง และช่วยกามารมณ์ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับฝ่ายชาย การไม่ตะต้องเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว การรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ ซึ่งแบบสอบถามเป็นในลักษณะบอกเล่าโดยใช้แบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) มี 6 ระดับ ประกอบด้วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ โดยข้อความทางบวกมีทั้งหมด 9 ข้อ ได้แก่ 1, 2, 3, 5, 7, 13, 15, 16 และ 19 ข้อ ความทางลบมีทั้งหมด 12 ข้อ ได้แก่ 4, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 17, 18, 20 และ 21 รวมแบบสอบถามมีจำนวน 21 ข้อ คะแนนมีตั้งแต่ 21-126 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 6 ทางเลือก ให้เลือกตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “จริงที่สุด” เท่ากับ 6 คะแนน คะแนนจะลดลงตามลำดับจนถึง “ไม่จริงเลย” เท่ากับ 1 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบ คะแนนจะตรงกันข้ามกับทางบวก

การประมาณค่า	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	6 คะแนน	1 คะแนน
จริง	5 คะแนน	2 คะแนน
ค่อนข้างจริง	4 คะแนน	3 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	3 คะแนน	4 คะแนน
ไม่จริง	2 คะแนน	5 คะแนน
ไม่จริงเลย	1 คะแนน	6 คะแนน

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายรายข้อตามค่าเฉลี่ยของคะแนน ดังนี้

ค่าคะแนน	การแปลผล
1.00-2.67	หมายถึง มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในระดับน้อย
2.68-4.33	หมายถึง มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง
4.34-6.00	หมายถึง มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในระดับมาก

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและนำมาจาก โครงการ “ก้าวอย่างเข้าใจ” คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้ “เพศศึกษา” สำหรับเยาวชนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษา

ปีที่ 1-3) (องค์การแพช, 2550) ให้ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การป้องกันการตั้งครรภ์ และสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยง จำนวน 15 ข้อ แบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก เกณฑ์การให้คะแนน ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดให้ 0 คะแนน คะแนนมีตั้งแต่ 0-15 คะแนน

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันเสี่ยงทางเพศ (บุญใจ ศรีสะอาด, 2556) แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ น้อยกว่าร้อยละ 60 (0-9 คะแนน) หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อย, ร้อยละ 60-80 (10-12 คะแนน) หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศปานกลาง และมากกว่าร้อยละ 80 ขึ้นไป (13-15 คะแนน) หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนน ดังนี้

ค่าคะแนน	การแปลผล
0-9	หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศน้อย
10-12	หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศปานกลาง
13-15	หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศมาก

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ วัดโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย ความเชื่อหรือความคิดเห็นในตัวของบุคคลจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากครอบครัว สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงความพร้อมของบุคคลในการแสดงออกถึงพฤติกรรม ที่เป็นแรงจูงใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 5 ทางเลือก ให้เลือกตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดข้อละ 1 คำตอบ วัดโดยใช้แบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ ประกอบด้วย “เห็นมากที่สุด” ถึง “ไม่เห็นด้วยเลย” โดยมีข้อความทางบวก และทางลบ โดยมีข้อความทางบวกทั้งหมด 6 ข้อ ได้แก่ 1, 2, 4, 5, 9 และ 10 ข้อความทางลบมี 7 ข้อ ได้แก่ 3, 6, 7, 8, 11, 12 และ 13 รวมแบบสอบถามมีทั้งหมด 13 ข้อ คะแนนมีตั้งแต่ 13-65 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 5 ทางเลือก ให้เลือกตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “เห็นด้วยมากที่สุด” เท่ากับ 5 คะแนน คะแนนจะลดลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่เห็นด้วยเลย” เท่ากับ 1 คะแนน ถ้าเป็นข้อความทางลบ คะแนนจะตรงกันข้ามกับทางบวก

การประมาณค่า	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
เห็นด้วยมากที่สุด	5 คะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วยมาก	4 คะแนน	2 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	3 คะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยเลย	1 คะแนน	5 คะแนน

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายรายชื่อตามค่าเฉลี่ยของคะแนน (วิเชียร เกตุสิงห์, 2541) ดังนี้

ค่าคะแนน	การแปลผล
1.00-2.33	หมายถึง มีทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในเชิงลบ
2.34-3.67	หมายถึง มีทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศปานกลาง
3.68-5.00	หมายถึง มีทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในเชิงบวก

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา ผู้วิจัยนำมาจากแบบสอบถามของกรรณิกา บัญญัติ (2556) ที่พัฒนาและปรับปรุงแบบสอบถามมาจากแบบสอบถามการเฝ้าสังเกตของบิดามารดาของ นรมนต์ มหาศิริมงคล (2548) ซึ่งพัฒนาโดยแปลมากเนื้อหาในงานวิจัยเรื่อง Parent-child connectedness: Implications for research, intervention, and positive impacts on adolescent มีเนื้อหาเกี่ยวกับการควบคุมกำกับของบิดามารดา ในการติดตามสอดส่องพฤติกรรมของบุตรในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การสอบถามค่าใช้จ่าย สอบถามถึงวันเวลาการกลับบ้าน การใช้เวลาว่าง การใช้อินเทอร์เน็ต และการคบเพื่อน แบบสอบถามมีทั้งหมด 11 ข้อ วัดโดยใช้แบบมาตรประมาณค่า (Rating scale) มี 4 ระดับ ประกอบด้วย “เป็นประจำ” ถึง “ไม่เคยเลย” โดยมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ โดยข้อความทางบวกมี 10 ข้อ ได้แก่ 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 และ 11 และข้อความทางลบ มี 1 ข้อ คือ ข้อ 3 รวมแบบสอบถามมีจำนวน 11 ข้อ คะแนนมีตั้งแต่ 0-33 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา เป็นข้อความทางบวกและทางลบ จำนวน 4 ทางเลือก ให้เลือกตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนตามลำดับดังนี้ ถ้าเป็นข้อความทางบวก ให้ “เป็นประจำ” เท่ากับ 3 คะแนน คะแนนจะลดลงมาตามลำดับจนถึง “ไม่เคยเลย” เท่ากับ 0 คะแนน และถ้าเป็นข้อความทางลบคะแนนจะตรงกันข้ามกับทางบวก

การประมาณค่า	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
เป็นประจำ	3 คะแนน	0 คะแนน
บ่อยครั้ง	2 คะแนน	1 คะแนน

บางครั้ง	1 คะแนน	2 คะแนน
ไม่เคยเลย	0 คะแนน	3 คะแนน
โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายการกำกับดูแลของบิดามารดา ดังนี้		
ค่าคะแนน	การแปลผล	
0-11	หมายถึง	ได้รับการกำกับดูแลของบิดามารดาน้อย
12-22	หมายถึง	ได้รับการกำกับดูแลของบิดามารดาปานกลาง
23-33	หมายถึง	ได้รับการกำกับดูแลของบิดามารดามาก

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยความสามารถในการตัดสินใจที่จะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ ทักษะการตัดสินใจ และทักษะในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ โดยการใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมและนำมาจากโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้ “เพศศึกษา” สำหรับเยาวชนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) (องค์การแพช, 2550) ให้ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับการป้องกันการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ การศึกษาพรหมจารีจนถึงวันแต่งงาน วัดโดยใช้แบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ ประกอบด้วย “ทำได้มั่นใจมากที่สุด” ถึง “ทำไม่ได้” โดยมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ โดยข้อความทางบวก มีทั้งหมด 9 ข้อ ได้แก่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 และ 9 ข้อความทางลบมี 1 ข้อ คือ ข้อ 10 คะแนนมีตั้งแต่ 10-50 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ เป็นข้อความทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 5 ตัวเลือก ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเลือกตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดข้อละ 1 คำตอบ ถ้าเป็นข้อความทางบวก “ทำได้มั่นใจมากที่สุด” เท่ากับ 5 คะแนน คะแนนจะลดลงมาตามลำดับจนถึง “ทำไม่ได้” เท่ากับ 1 คะแนน ถ้าเป็นข้อความทางลบ คะแนนจะตรงข้ามกับทางบวก

การประมาณค่า	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ทำได้มั่นใจมากที่สุด	5 คะแนน	1 คะแนน
ทำได้มั่นใจมาก	4 คะแนน	2 คะแนน
ทำได้แต่มั่นใจปานกลาง	3 คะแนน	3 คะแนน
ทำได้แต่มั่นใจเล็กน้อย	2 คะแนน	4 คะแนน
ทำไม่ได้	1 คะแนน	5 คะแนน

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายตามค่าเฉลี่ยของคะแนน (วิเชียร เกตุสิงห์, 2541)
ดังนี้

ค่าคะแนน	การแปลผล
1.00-2.33	หมายถึง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรม ป้องกันความเสี่ยงทางเพศน้อย
2.34-3.67	หมายถึง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรม ป้องกันความเสี่ยงทางเพศปานกลาง
3.68-5.00	หมายถึง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรม ป้องกันความเสี่ยงทางเพศมาก

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity)

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาจากงานวิจัย 2 แบบสอบถาม คือ แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และแบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาแล้ว ได้ค่าความตรงตามเนื้อหาตามหลัก IOC เท่ากับ .40-1.00 และตามหลัก CVI เท่ากับ .90 ตามลำดับ และผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง 3 แบบสอบถาม ดังนี้ แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ หากค่าความตรงของเนื้อหา โดยนำเครื่องมือไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ แพทย์ที่เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการดูแลเด็กวัยรุ่น 1 ท่าน อาจารย์พยาบาล ที่เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการดูแลเด็กวัยรุ่น 2 ท่าน และพยาบาลวิชาชีพที่มีประสบการณ์ด้านการดูแลเด็กวัยรุ่น 2 ท่าน พิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหาสาระ ตลอดจนลำดับของเนื้อหาที่ใช้ ความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ นำผลการพิจารณาและข้อเสนอแนะ มาหาค่าดัชนีความตรงของเนื้อหา (Content validity index) ซึ่งแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ได้ค่าดัชนีความตรงของเนื้อหาเท่ากับ .86, .85 และ .90 ตามลำดับ

การตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability)

แบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงทางเพศของ ฌฐฎฎฎ ระวังใจ (2554) และแบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา ของ วรรณิกา บัญญัติ (2556) ได้ผ่านการตรวจสอบความเชื่อมั่นเรียบร้อยแล้ว โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 และ 0.80 ตามลำดับ

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ที่ผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาไปทดลองใช้ (Try out) กับเด็กนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนต้นที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของ แบบสอบถามดังนี้

1. แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คำนวณหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีของ กูดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) โดยใช้ สูตร KR-20 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .73
2. แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา แบบสอบถามทัศนคติต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ถ้าได้ค่าความเชื่อมั่น .70 ขึ้นไป ถือว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นสามารถนำไปใช้ได้ (บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์, 2553) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72, .73, .79 และ .84 ตามลำดับ

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง โดยการนำโครงร่างวิทยานิพนธ์และเครื่องมือวิจัย เสนอคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เมื่อผ่านการพิจารณาแล้ว ผู้วิจัยประสานงานกับผู้อำนวยการแต่ละโรงเรียน ขออนุญาตเข้าพบครูประจำชั้น เพื่อเข้าพบนักเรียนเพื่อแนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์และขั้นตอนการเก็บข้อมูล ระยะเวลาที่ใช้เก็บข้อมูล สถานที่ในการเก็บข้อมูล ให้กับครูประจำชั้นและนักเรียนทราบ พร้อมทั้งชี้แจงเกี่ยวกับสิทธิที่ปฏิเสธหรือถอนตัวจากการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ได้ตลอดเวลา โดยไม่ส่งผลกระทบต่อผลการเรียน ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างถือเป็นความลับ ในการรวบรวมข้อมูล ไม่ระบุชื่อ หรือที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างสามารถถอนตัวออกจากการเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่มีผลต่อการเรียนแต่อย่างใด เมื่อผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างยินดีเข้าร่วมการวิจัย จึงให้นักเรียนนำจดหมายเอกสารแสดงความยินยอมในการเข้าร่วมงานวิจัยให้ผู้ปกครองลงนามในใบยินยอมตามแบบฟอร์มจริยธรรมการวิจัย เนื่องจากนักเรียนยังไม่บรรลุนิติภาวะ โดย ผู้วิจัยเก็บรักษาข้อมูลเป็นความลับ และทำลายหลังจากเผยแพร่แล้ว 1 ปี ผลการวิจัย นำเสนอในภาพรวม โดยจะนำไปใช้ในประโยชน์ทางวิชาการ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบสอบถาม ตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือจากคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เสนอผู้อำนวยการโรงเรียนแต่ละโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดเสม็ดเหนือ โรงเรียนวัดเปี่ยมนิโคธาราม โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม และโรงเรียนเทศบาล 1 วัดแจ้ง เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้วิจัยจะเข้าพบครูประจำชั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อแนะนำตนเองชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย และขอความร่วมมือในการทำวิจัย
2. ผู้วิจัยมอบเอกสารชี้แจงและใบยินยอมการเข้าร่วมวิจัย ให้แก่นักเรียนนำไปให้ผู้ปกครองตอบ และให้นักเรียนนำกลับมาส่งในวันต่อมาตามที่ได้นัดหมายไว้
3. ทำการรวบรวมข้อมูลทุกวันที่มีกิจกรรมของนักเรียน ได้แก่ วันพุธ และวันศุกร์ ช่วงบ่าย หรือตามความสะดวกของแต่ละโรงเรียนหลังจากได้ปรึกษาครูที่โรงเรียนเรียบร้อยแล้ว
4. เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินดีเข้าร่วมในการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจวิธีตอบแบบสอบถามที่เตรียมไว้ ทั้ง 6 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความผิดปกติทางเพศ ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความผิดปกติทางเพศ ส่วนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความผิดปกติทางเพศ ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา และส่วนที่ 6 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความผิดปกติทางเพศ โดยจัดให้ตอบแบบสอบถามลักษณะคล้ายห้องสอบ เพื่อไม่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นคำตอบของกันและกัน และระหว่างการตอบแบบสอบถามให้นักเรียนอ่านแบบสอบถามทีละข้อ และตอบลงแบบสอบถามที่แจกให้จนครบ หากมีข้อสงสัยกลุ่มตัวอย่างสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ตลอดเวลา กำหนดเวลาในการตอบแบบสอบถาม 50 นาที
4. เมื่อใกล้หมดเวลาในการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทบทวนการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อคำถาม เมื่อตอบแบบสอบถามเสร็จแล้วให้นำมาใส่กล่องที่ปิดที่เตรียมไว้ให้หน้าห้องเพื่อเป็นการรักษาความลับข้อมูลที่ตอบในแบบสอบถาม
5. เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามครบตามจำนวน 98 คนแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติที่ได้วางแผนไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป โดยกำหนดค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนและผู้ปกครอง โดยใช้การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และพิสัย
2. วิเคราะห์อำนาจทำนายปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติสมการถดถอยแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบการหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation design) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา รวมทั้งหมด 98 ราย ผลการวิจัยนำเสนอด้วยตารางประกอบการบรรยาย แบ่งเป็น 3 ส่วน ตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้ 1) ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนหญิง ได้แก่ อายุ เกรดเฉลี่ย ระดับการศึกษา ประวัติการมีแฟน 2) ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง ได้แก่ ปัจจุบันนักเรียนหญิงอาศัยอยู่กับ สถานภาพของบิดามารดา อาชีพ รายได้ของครอบครัว

ส่วนที่ 2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น

ส่วนที่ 3 ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิง มีอายุระหว่าง 12-16 ปี อายุเฉลี่ย 13.6 ปี ($SD = .89$) กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด (ร้อยละ 49) รองลงมามัธยมศึกษาปีที่ 2 (ร้อยละ 30.6) และมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ร้อยละ 20.4) ส่วนมากมีเกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.01-4.00 (ร้อยละ 59.2) รองลงมา คือเกรด 2.5-3.00 (ร้อยละ 32.6) โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 ($SD = .49$) นักเรียนหญิงส่วนใหญ่เคยมีแฟนแล้ว (ร้อยละ 74.5) และมีแฟนมากกว่า 1 คน (ร้อยละ 79.7) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของข้อมูลทั่วไปของนักเรียนหญิง
($n = 98$)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี) ($\bar{X} = 13.60, SD = .89, Range = 12-16$)		
12	9	9.2
13	31	31.6
14	41	41.8
15	16	16.3
16	1	1.1
เกรดเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.17, SD = .49, Range = 1.52-3.98$)		
< 2.50	8	8.2
2.50-3.00	32	32.6
3.01-4.00	58	59.2
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	20	20.4
มัธยมศึกษาปีที่ 2	30	30.6
มัธยมศึกษาปีที่ 3	48	49.0
ประวัติการมีแฟน		
ไม่เคยมีแฟน	24	24.5
มีแฟนแล้ว	74	75.5
1 คน	15	20.3
> 1 คน	59	79.7

ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

นักเรียนส่วนมากอาศัยอยู่กับมารดาและบิดา (ร้อยละ 50) รองลงมาอยู่กับมารดา (ร้อยละ 14.3) มากกว่าครึ่งหนึ่งของบิดามารดาอาศัยอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 57.2) ผู้ปกครองส่วนมากประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป (ร้อยละ 51) รองลงมา คือ อาชีพพนักงานบริษัท (ร้อยละ 19.4) ส่วนมากมีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท/เดือน (ร้อยละ 57.2) และมีรายได้เฉลี่ยเท่ากับ 12,677.55 บาท/เดือน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง
($n = 98$)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ปัจจุบันนักเรียนหญิงอาศัยอยู่กับ		
มารดาและบิดา	49	50.0
มารดา	14	14.3
บิดา	10	10.2
ปู่/ ย่า/ ตา/ ยาย	12	12.2
ลุง/ ป้า/ น้า/ อา	9	9.2
พี่สาว	4	4.1
สถานภาพของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	56	57.2
แยกกันอยู่	20	20.4
หย่าร้าง	16	16.3
เสียชีวิต	6	6.1
ผู้ปกครองประกอบอาชีพ		
รับจ้างทั่วไป	50	51.0
พนักงานบริษัท	19	19.4
ค้าขาย	13	13.4
ธุรกิจส่วนตัว	7	7.1
เกษตรกร	7	7.1
รับราชการ	1	1.0
รับเหมาก่อสร้าง	1	1.0
รายได้ของผู้ปกครองเฉลี่ยต่อเดือน (บาท/ เดือน) (Median = 12,677.55, Range = 1,000-150,000)		
< 10,000	56	57.2
10,000-29,999	34	34.7
> 30,000	8	8.1

ส่วนที่ 2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกัน ความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแล ของบิดามารดา การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยง ทางเพศ และพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมี พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถ ของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนหญิงตอนต้น พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.08 ($SD = 1.82$) มีทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 ($SD = .45$) ได้รับการกำกับดูแลของบิดามารดาปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.86 ($SD = 6.50$) มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 ($SD = .73$) และพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศโดยรวม มีคะแนน เฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ($SD = 1.44$) และอยู่ในระดับมาก ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทาง เพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ($n = 98$)

ตัวแปร	Possible range	Actual range	\bar{X}	SD	ระดับ
ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกัน ความเสี่ยงทางเพศ	0-15	4-14	10.08	1.82	ปานกลาง
ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกัน ความเสี่ยงทางเพศ	1-5	1-5	3.51	.45	ปานกลาง
การกำกับดูแลของบิดามารดา	0-33	6-33	21.86	6.50	ปานกลาง
การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อ พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ	1-5	1-5	3.97	.73	มาก
พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ	1-6	1-6	4.93	1.44	มาก

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น แยกตามรายด้าน พบว่าด้านการหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณ์เสี่ยง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 ($SD = .80$) ด้านการไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมา และด้านการไม่ใช้ยาเสพติด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.34 ($SD = 1.08$) ด้านการไม่ดูสื่อกระตุ้นและชั่วกามารมณ์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.23 ($SD = .92$) ด้านการหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 ($SD = 1.09$) ด้านการไม่ตะแคงเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 ($SD = 1.51$) และด้านการรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.04 ($SD = .93$) โดยทุกด้านอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นรายชื่อ โดยแยกในแต่ละด้านทั้ง 6 ด้าน สรุปผลได้ดังนี้

ด้านการหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณ์เสี่ยง พบว่า พฤติกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การไม่กลับบ้านตอนกลางคืนคนเดียว ($\bar{X} = 5.11, SD = 1.40$) การชวนผู้ปกครองไปด้วยเมื่อต้องออกนอกบ้านตอนกลางคืน ($\bar{X} = 5.07, SD = 1.28$) และการขออนุญาตผู้ปกครองก่อนเมื่อไปเที่ยวตอนกลางคืน ($\bar{X} = 5.05, SD = 1.52$)

ด้านการไม่ดื่มสุราหรือของมีนเมา และการไม่ใช้ยาเสพติด พบว่า พฤติกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไม่ทดลองสารเสพติด ($\bar{X} = 5.57, SD = .99$) และไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ($\bar{X} = 5.53, SD = 1.24$)

ด้านการไม่ดูสื่อกระตุ้นและชั่วกามารมณ์ พบว่า พฤติกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไม่ดูภาพ หรือคลิปโป๊ทางอินเทอร์เน็ต ($\bar{X} = 5.37, SD = 1.08$) และไม่ดูหนังจาก วีซีดี ดีวีดีที่แสดงบทรักกัน ($\bar{X} = 5.10, SD = 1.20$)

ด้านการหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม พบว่า พฤติกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไปเที่ยวเป็นกลุ่มใหญ่แทนการเที่ยวแบบสองต่อสองกับเพศตรงข้าม ($\bar{X} = 5.13, SD = 1.45$) และชอบเที่ยวกับเพศเดียวกันมากกว่าเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 4.85, SD = 1.57$)

ด้านการไม่ตะแคงเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว พบว่า พฤติกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไม่ให้แฟนถูกเนื้อต้องตัวหรือโอบกอดได้ ($\bar{X} = 4.57, SD = 1.62$) และไม่เดินจับมือกับเพศตรงข้าม ($\bar{X} = 4.35, SD = 1.75$)

ด้านการรู้จักหลีกเลี่ยง และปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสม พบว่า พฤติกรรมที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไม่แต่งตัวโชว์สัดส่วนเพื่อดึงดูดความสนใจ ($\bar{X} = 5.37, SD = 1.06$) และไม่กอดจูบและเล้าโลมกับแฟนในสถานที่ลับตาคน ($\bar{X} = 5.33, SD = 1.39$) แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ
แสดงเป็นรายชื่อ ($n = 98$)

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับ
ด้านการหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเรียงรมย์หรือสถานการณ์เสี่ยง	4.78	.80	มาก
1. ไม่กลับบ้านตอนกลางคืนคนเดียว	5.11	1.40	มาก
2. ชวนผู้ปกครองไปด้วยเมื่อต้องออกนอกบ้านตอนกลางคืน	5.07	1.28	มาก
3. รับฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำเรื่องการวางตัวจาก อาจารย์ หรือผู้ปกครอง	4.92	1.30	มาก
4. ไม่ไปเที่ยวตามลำพังหรือไปกับเพศตรงข้ามสองต่อสอง	4.63	1.73	มาก
5. เมื่อแฟนชวนหนีเรียนไปเที่ยว นักเรียนหญิงจะพูดเตือน ให้เปลี่ยนใจ	4.47	1.69	มาก
6. ไม่หลีกเลี่ยงสิ่งที่จะต้องทำเพื่อไปเที่ยวกับแฟน	4.28	1.82	ปานกลาง
ด้านการไม่ดื่มสุราหรือของมีเมา และการไม่ใช้ยาเสพติด	5.34	1.08	มาก
7. ไม่ทดลองสารเสพติด	5.70	.99	มาก
8. ไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	5.23	1.24	มาก
9. ไม่ดื่มแอลกอฮอล์เมื่อสมหวังในความรัก	4.28	1.47	ปานกลาง
ด้านการไม่ดูสื่อกระตุ้นและช่วยยุกยามรณณ์	5.23	.92	มาก
10. ไม่ดูภาพ หรือคลิปโป๊ทางอินเทอร์เน็ต	5.37	1.08	มาก
11. ไม่ดูหนังจาก วิชิตี ซีวีทีที่แสดงบทรักกัน	5.10	1.20	มาก
ด้านการหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม	4.84	1.09	มาก
12. ไปเที่ยวเป็นกลุ่มใหญ่แทนเที่ยวแบบสองต่อสองกับเพศ ตรงข้าม	5.13	1.45	มาก
13. ชอบเที่ยวกับเพศเดียวกันมากกว่าเพื่อนต่างเพศ	4.85	1.57	มาก
14. ระวังตัวเมื่อต้องอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง	4.80	1.61	มาก
15. ไม่ไปตามลำพัง เมื่อเพื่อนต่างเพศชวนไปดื่มหนังสือ	4.58	1.64	มาก
ด้านการไม่ตะแคงเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว	4.46	1.51	มาก
16. ไม่ให้แฟนถูกเนื้อต้องตัวหรือโอบกอดได้	4.57	1.62	มาก
17. ไม่เดินจับมือกับเพศตรงข้าม	4.35	1.75	มาก

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับ
ด้านการรู้จักหลีกเลี่ยง และปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสม	5.04	.93	มาก
18. ไม่แต่งตัวโชว์สัดส่วนเพื่อดึงดูดความสนใจ	5.37	1.06	มาก
19. ไม่กอดจูบและเล้าโลมกับแฟนในสถานที่ลับตาคน	5.33	1.39	มาก
20. ปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร	4.40	2.08	มาก

ส่วนที่ 3 ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษา ตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมี พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

ก่อนการวิเคราะห์ด้วยสถิติถดถอยพหุคูณ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบข้อมูลตามข้อตกลงเบื้องต้น (Assumption) ได้ผลดังนี้ ตัวแปรทำนายและตัวแปรตามเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative variables) ที่มีการวัดระดับ Interval scale กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มประชากร มีการแจกแจงแบบปกติ (Normality) เป็นอิสระต่อกัน และไม่เกิด Autocorrelation ทดสอบโดยใช้สถิติ Durbin-Watson ได้ค่าเท่ากับ 1.876 (ค่าปกติ 1.5-2.5) ไม่มี Outliers สามารถทดสอบโดย Scatter plot มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) มีความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนคงที่ (Homoscedasticity) และตัวแปรทำนายทั้งหมดไม่มีความสัมพันธ์กันเอง (ไม่มี Multicollinearity) ทดสอบโดยวิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's correlation coefficients) ระหว่างตัวแปรทุกตัวไม่สูงกว่า .85 ดังภาคผนวก จ จึงเป็นไปตามข้อตกลงของการใช้สถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ กับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ พบว่า ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและอยู่ในระดับสูง ($r = .601, p < .01$) การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .461, p < .01$) ความรู้

เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และการกำกับดูแลของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและอยู่ในระดับต่ำ ($r = .299, p < .01, r = .287, p < .01$ ตามลำดับ) ดังภาคผนวก จ

การศึกษาครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์ถดถอยแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression) เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม โดยหาตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการทดสอบมีดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นำตัวแปรด้านปัจจัยการให้ข้อมูลข่าวสาร เข้าสมการถดถอยแบบเชิงชั้น คือ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ พบว่า สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 8.9 ($R^2 = .089$)

ขั้นที่ 2 เมื่อเพิ่มตัวแปรด้านปัจจัยการสร้างแรงจูงใจ คือ ทศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และ การกำกับดูแลของบิดามารดา พบว่า สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 40.2 ($R^2 = .402$)

ขั้นที่ 3 เมื่อเพิ่มตัวแปรด้านปัจจัยทักษะพฤติกรรม คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ พบว่า สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 44.8 ($R^2 = .448$)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีอยู่ 2 ตัวแปร โดยตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงสุด คือ ทศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ .478 รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ .242 ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ($n = 98$)

ตัวแปรทำนาย	ขั้นที่ 1			ขั้นที่ 2			ขั้นที่ 3		
	B	SE(B)	β	B	SE(B)	β	B	SE(B)	β
ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ	2.455	.800	.299**	1.000	.695	.122	.625	.684	.076
ทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ				1.372	.213	.540***	1.215	.213	.478***
การกำกับดูแลของบิดามารดา				.329	.192	.143	.207	.190	.090
การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ							.490	.176	.242**
R^2		.089			.402			.448	
Adj R^2		.080			.383			.424	
R^2 change		.089			.312			.046	
F change		9.416**			24.549***			7.746**	

** $p < .01$, *** $p < .001$

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบการหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation design) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของบิดามารดา และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา รวมทั้งหมด 98 ราย เก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2559-30 มิถุนายน พ.ศ. 2559 เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถาม จำนวน 5 ส่วน ได้แก่ พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ การกำกับดูแลของ บิดามารดา ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72, .73, .73, .79 และ .84 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พิสัย และวิเคราะห์หาตัวทำนายที่ดีที่สุด โดยการวิเคราะห์พหุคูณถดถอยแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression)

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิง มีอายุระหว่าง 12-16 ปี อายุเฉลี่ย 13.6 ปี ($SD = .89$) กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด (ร้อยละ 49) รองลงมามัธยมศึกษาปีที่ 2 (ร้อยละ 30.6) และมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ร้อยละ 20.4) ส่วนมากมีเกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.01-4.00 (ร้อยละ 59.2) รองลงมา คือเกรด 2.5-3.00 (ร้อยละ 32.6) โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 ($SD = .49$) นักเรียนหญิงส่วนใหญ่เคยมีแฟนแล้ว (ร้อยละ 74.5) และมีแฟนมากกว่า 1 คน (ร้อยละ 79.7)
2. นักเรียนส่วนมากอาศัยอยู่กับมารดาและบิดา (ร้อยละ 50) รองลงมาอยู่กับมารดา (ร้อยละ 14.3) มากกว่าครึ่งหนึ่งของบิดามารดาอาศัยอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 57.2) ผู้ปกครองส่วนมากประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป (ร้อยละ 51) รองลงมา คือ อาชีพพนักงานบริษัท (ร้อยละ 19.4) ส่วนมากมีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท/ เดือน (ร้อยละ 57.2) และรายได้เฉลี่ยเท่ากับ 12,677.55 บาท/ เดือน

3. พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศโดยรวมเท่ากับ 4.93 ($SD = 1.44$) และอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณืเสี่ยง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 ($SD = .80$) ด้านการไม่ดื่มสุราหรือของมีเมา และการไม่ใช้ยาเสพติด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.34 ($SD = 1.08$) ด้านการไม่คู่ออกกระตุ้นและช่วยุกามารมณ์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.23 ($SD = .92$) ด้านการหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 ($SD = 1.09$) ด้านการไม่แตะเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 ($SD = 1.51$) ด้านการรู้จักหลีกเลี่ยงและปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.04 ($SD = .93$) โดยพบว่าพฤติกรรมทุกด้านมีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมาก

4. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวันรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้ทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม พบว่า ตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงสุด คือ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ($\beta = .478$) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ($\beta = .242$) โดยทั้ง 2 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 44.8 ($R^2 = .448, R^2_{adj} = .424, F_{change} = 7.746; p < .01$)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ($SD = 1.44$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากจังหวัดฉะเชิงเทราอยู่ในเขตพื้นที่การรณรงค์การป้องกันการแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นของกระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 จนถึงปัจจุบัน มีการให้เรียนรู้และตัดสินใจจากสถานการณ์สมมุติ มีการจัดกระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศวิถีรอบด้าน มีการให้ความรู้และปรับทัศนคติ ส่งเสริมให้มีทักษะการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ได้อย่างเหมาะสม โดยทางโรงเรียนได้มีการเชิญวิทยากรจากโรงพยาบาลบางคล้า ที่ดูแลเกี่ยวกับการป้องกันแก้ไขปัญหาวัยรุ่นไปสอนสุขศึกษาและให้ความรู้ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทุกระดับชั้น อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ตามความพร้อมของแต่ละโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนวัดเปี่ยมนิโคธาราม ได้เป็นโรงเรียนต้นแบบในการนำร่องจัดกระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศวิถีศึกษา โดยมีวิทยากรจากทางสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) มาเสริมสร้าง

ความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษารอบด้านให้กับผู้ปกครองและครูในโรงเรียน มีการพัฒนานักเรียนแกนนำให้มีความสามารถในการเป็นนักเรียนที่ปรึกษา เพื่อนที่ปรึกษา (Youth counselor) โดยจัดตั้งคลินิกให้คำปรึกษาในโรงเรียน และนอกจากนี้โรงเรียนบางคล้าพิทยาคม ยังเป็นโรงเรียนที่อยู่ในโครงการ To be number one ในการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ทำให้นักเรียนมีการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของโรงเรียนอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง มีการจัดตั้งศูนย์เพื่อนใจ เพื่อให้สมาชิกได้ปรับทุกข์ สร้างความสุข แก้ไขปัญหา และพัฒนา EQ มีการจัดอบรมให้ความรู้เรื่องยาเสพติด ส่งผลให้นักเรียนในเขตพื้นที่มีพื้นฐานในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ประกอบด้วย การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณืเสี่ยง การไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมาและการไม่ใช้สารเสพติด การไม่คู่อื้อกระตุ้นและช่วยยุกามารมณ์ การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไม่ตะแคงเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว และการรู้จักหลีกเลี่ยงการปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสม สามารถอภิปรายแยกตามรายด้านได้ดังนี้

ด้านการหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณืเสี่ยง ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ด้านการหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณืเสี่ยงอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 ($SD = .80$) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะไม่กลับบ้านตอนกลางคืนตามลำพัง ($\bar{X} = 5.11, SD = 1.40$) จะชวนผู้ปกครองไปด้วยเมื่อต้องออกนอกบ้านตอนกลางคืนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 5.07, SD = 1.28$) และจะขออนุญาตผู้ปกครองก่อนทุกครั้งเมื่อไปเที่ยวตอนกลางคืน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 5.05, SD = 1.52$) สามารถอภิปรายได้ว่า ในพื้นที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างอยู่ห่างไกลจากสถานเริงรมย์ที่มีชื่อเสียงเป็นระยะทางประมาณ 26 กิโลเมตร การเดินทางต้องไปโดยรถประจำทางหรือรถส่วนตัว ดังนั้นโอกาสในการเดินทางไปเที่ยวสถานเริงรมย์ต่าง ๆ กับฝ่ายชายสองต่อสองจึงมีน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณรธา ชื่นวัฒนา, นิภาวรรณ คำแสน และธณฤทธิ์ แก้วรากมุก (2558) พบว่าความสะดวกในการเดินทาง และราคาหรือโปร โมชันของสถานบันเทิงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเดินทางกลางคืนของวัยรุ่น

ด้านการไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมา และการไม่ใช้สารเสพติด ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ด้านการไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมา และไม่ใช้สารเสพติดค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.34 ($SD = 1.08$) จากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายข้อที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ทดลองสารเสพติด และไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ($\bar{X} = 5.70, SD = .99$ และ $\bar{X} = 5.23, SD = 1.24$ ตามลำดับ) สามารถอภิปรายได้ว่า การดื่มสุราและของมึนเมา

นั่นจะเป็นเหตุให้ขาดสติในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองในการยับยั้งชั่งใจ ที่จะป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นแสดงถึงกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของ ลัดดา สายพานิชย์ และคณะ (2555) ที่ว่าการที่วัยรุ่นดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อยู่กับเพื่อนก็จะมีการทำหายหรือยั่วยุให้กล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม กับคูรัก หรือหญิงบริการได้ง่ายขึ้น แตกต่างกับการศึกษาของ จูดีพร อิงคดาวรณศ์, สุรีพร กฤษเจริญ, กัญจนีย์ พลอินทร์ และญาวณี จรุงศักดิ์ (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา พบว่าวัยรุ่นหญิงมักไปเที่ยวกับเพื่อนชายจะมีการดื่มแอลกอฮอล์ด้วยทุกครั้ง และบ่อยครั้งจะมีเพศสัมพันธ์หลังดื่มแอลกอฮอล์มากกว่าร้อยละ 55

ด้านการไม่คู่อีกกระตุ้นและช่วยุกามารมณ์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ด้านการไม่คู่อีกกระตุ้นและช่วยุกามารมณ์ค่าอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.32 ($SD = .92$) เมื่อพิจารณาข้อมูลเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนไม่ดูภาพโป๊ทางอินเทอร์เน็ตและไม่ดูหนังจากวีซีดี ดีวีดี ที่แสดงบทรักกัน ($\bar{X} = 5.37, SD = 1.08$ และ $\bar{X} = 5.10, SD = 1.20$ ตามลำดับ) สามารถอภิปรายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท/เดือน การที่จะเข้าถึงอินเทอร์เน็ตหรือการใช้สมทาทโฟนต่าง ๆ จึงเป็นไปได้น้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรพงษ์ พวงเล็ก (2557) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาทขึ้นไป มีการเปิดรับเนื้อหาทางเพศบนสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่า ผู้ที่มีรายได้มาก มีโอกาสในการเข้าถึงเนื้อหาทางเพศบนสื่ออินเทอร์เน็ตได้มากกว่า มีโอกาสใช้เทคโนโลยีทางการสื่อสาร สมัยใหม่ที่มีขนาดกะทัดรัด รวดเร็ว และสะดวกสบาย นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างได้มีการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยการเล่นกีฬาที่ทางโรงเรียน ได้มีการจัดพื้นที่ไว้สำหรับให้เล่นกีฬา ช่วงพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียน มีการส่งเสริมให้มีการเล่นดนตรี มีวงดุริยางค์ในโรงเรียน

ด้านการหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ด้านการหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 ($SD = 1.09$) เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างจะไปเที่ยวเป็นกลุ่มใหญ่แทนการไปเที่ยวแบบสองต่อสองกับเพศตรงข้าม ชอบไปเที่ยวกับเพศเดียวกันมากกว่าเพื่อนต่างเพศ และระวังตัวเมื่อต้องอยู่กับเพศตรงข้าม ($\bar{X} = 5.13, SD = 1.45, \bar{X} = 4.85, SD = 1.57$ และ $\bar{X} = 4.8, SD = 1.61$ ตามลำดับ) สามารถอภิปรายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนต้น ยังอยู่ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายอย่างรวดเร็ว เด็กหญิงจะมีเต้านมที่ใหญ่ขึ้น ร่างกายมีการสร้างฮอร์โมนเพศหญิง เริ่มมีประจำเดือน และเป็นวัยที่เริ่มสนใจเพศตรงข้าม เป็นวัยที่เพื่อนมีอิทธิพลสูง จึงอยู่เป็นกลุ่มเพื่อนมากกว่าการแยกตัวอยู่คนเดียว (วินัดดา ปิยะศิลป์

และพนมเกตุมาน, 2545) เช่นเดียวกับการศึกษาของ ฐฐาภ ระวะใจ (2554) พบว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยนักเรียนหญิงจะมีความรู้เรื่องเพศจากครูและเพื่อนสนิท จะใช้เวลาว่างรวมอยู่กันเป็นกลุ่มเพื่อน เมื่อเพื่อนมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ เพื่อนคนอื่น ๆ ก็จะเห็นว่าเป็นดีและปฏิบัติ

ด้านการไม่แตะเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ด้านการไม่แตะเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาวอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 ($SD = 1.51$) เมื่อพิจารณาข้อมูลเป็นรายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ให้แฟนถูกเนื้อต้องตัวหรือโอบกอดได้ และไม่เดินจับมือกับเพศตรงข้าม ($\bar{X} = 4.57, SD = 1.62$ และ $\bar{X} = 4.35, SD = 1.75$ ตามลำดับ) สามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีแฟนแล้ว ร้อยละ 74.5 ในจำนวนนี้มีแฟนแล้วมากกว่า 1 คน ซึ่งแฟนในความหมายของกลุ่มตัวอย่าง หมายถึง การที่เพื่อนชายมาพูดคุย สนทนสนมกัน ก็นับว่าเป็นแฟนแล้ว โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่มีการเรียนอยู่ในระดับดี จึงมีการปฏิบัติตนที่เหมาะสมมากกว่าการประพฤติตนในทางชู้สาว มีการรักษานวลสงวนตัว มีความมั่นใจกล้าปฏิเสธ ดังค่านิยมของการรักษานวลสงวนตัวในการระวังตนไม่ให้ฝ่ายชายแตะเนื้อต้องตัวได้ การไม่แสดงออกในเชิงชู้สาว ย่อมเป็นที่ยกย่อง ของฝ่ายชาย ทำให้ตนเองรู้สึกว่ามีคุณค่า ที่ฝ่ายชายต้องให้เกียรติ แตกต่างกับงานวิจัยของ วราภรณ์ บุญเชียง, วิลาวัณย์ เตือนราษฎร์, วารุณี ฟองแก้ว และพิมพ์ภรณ์ กลั่นกลิ่น (2556) พบว่าการแตะเนื้อต้องตัวระหว่างชายหญิงหรือคู่รักเป็นเรื่องธรรมดา เป็นการแสดงออกถึงความรักที่มีต่อกัน และวัยรุ่นหญิงชายสามารถมีเพศสัมพันธ์กับคนที่พอใจได้โดยไม่หวังแต่งงาน

ด้านการรู้จักหลีกเลี่ยงการปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสมเพื่อระบายนามทางเพศ ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ด้านการรู้จักหลีกเลี่ยงการปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสมเพื่อระบายนามทางเพศ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.04 ($SD = .93$) เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่แต่งกายโชว์สัดส่วนของร่างกาย ไม่กอดจูบ เล้าโลมกับแฟนในที่ลับตาคน และปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ($\bar{X} = 5.37, SD = 1.06$, $\bar{X} = 5.33, SD = 1.39$ และ $\bar{X} = 4.40, SD = 2.08$ ตามลำดับ) สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีการระบายนามทางเพศที่เหมาะสม โดยทางโรงเรียนมีการส่งเสริมให้ออกกำลังกาย การเล่นกีฬา มีการจัดตั้งชมรมกีฬา วงดุริยางค์ เพื่อให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สอดคล้องกับการศึกษาของ อุดิ ศักดิ์สุวรรณ (2551) ที่ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนมีทัศนคติที่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า เป็นช่วงที่อยู่ในวัยเรียนควรตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และหากมีปัญหาเรื่องเพศก็จะปรึกษาพ่อแม่

2. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น
 ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น
 โดยใช้ทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม พบว่า ตัวแปรที่มี
 น้ำหนักในการทำนายสูงสุด คือ ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ($\beta = .478$)
 รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ($\beta = .242$)
 โดยทั้ง 2 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 44.8
 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

ปัจจัยด้านการสร้างแรงจูงใจ ผลการศึกษาพบว่า ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกัน
 ความเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($r = .601, p < .001$) และสามารถ
 ทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 36.1 เมื่อพิจารณาข้อมูลเป็นรายข้อ พบว่า
 กลุ่มตัวอย่างมีทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับมากในเรื่องไม่ชอบ
 ดูภาพโป๊ ($\bar{X} = 4.45, SD = 1.15$) ไม่ชอบไปไหนมาไหนกับเพื่อนชายสองต่อสอง ($\bar{X} = 4.29,$
 $SD = 1.06$) และสามารถปฏิเสธเมื่อเพื่อนชายชวนมีเพศสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.87, SD = 1.58$) อภิปราย
 ได้ว่า ทักษะคิดและค่านิยมในตัวบุคคลเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ภายในตัวบุคคล และเกิดจาก
 ครอบครัว ถ้าบุคคลมีความเชื่อว่าทำพฤติกรรมใดแล้วได้ผลทางบวก ก็มีแนวโน้มที่ดีต่อทัศนคตินั้น
 (Ajzen, 1991) ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนมากอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
 มีที่พึ่งทางจิตใจ และได้รับการอบรมสั่งสอนในการปฏิบัติตนในทางที่เหมาะสม ให้ตั้งใจศึกษา
 เล่าเรียน โดยทางโรงเรียนได้มีการสอนให้ความรู้เรื่องเพศศึกษารอบด้าน เป็นการปรับทัศนคติที่ดี
 ในเรื่องเพศให้กับนักเรียน และได้มีการให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมให้การอบรมสั่งสอนให้
 นักเรียนมีทัศนคติและการปฏิบัติตนที่เหมาะสมเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าที่ตั้งครกในวัยรุ่น
 จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร
 การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรมของ Fisher et al. (2009) ได้กล่าวไว้ว่าบุคคลจะมี
 พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้นั้น เกิดจากทัศนคติภายในตัวบุคคลที่ได้รับการสนับสนุน
 ทางสังคมและครอบครัวที่เคารพนับถือ สอดคล้องกับการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยง
 ทางเพศของเยาวชนไทยในกลุ่มนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พบว่า ทักษะคิดที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยง
 ทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 63.3 (สมพล วันตะเมธ, 2550)

ปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อ
 พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($r = .461,$
 $p < .001$) และสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 7.2 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล
 เป็นรายข้อพบว่า นักเรียนสามารถปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

($\bar{X} = 4.33$, $SD = 1.06$) และการไม่อยู่กับฝ่ายชายสองต่อสอง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$, $SD = 1.20$) อภิปรายได้ว่า นักเรียนมีความเชื่อว่าตนเอง มีความสามารถคิดวิเคราะห์ปฏิบัติ พฤติกรรมที่เหมาะสม ที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรมของ Fisher et al. (2009) ที่กล่าวไว้ว่าบุคคลจะปฏิบัติ พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ขึ้นอยู่กับทัศนคติการตัดสินใจ และการรับรู้ความสามารถ ของตนเองที่จะปฏิบัติพฤติกรรมนั้น หรือการรับรู้วิทยาการทางการแพทย์ต่าง ๆ ก็จะมีแนวโน้ม ในการปฏิบัติพฤติกรรมในการป้องกัน ซึ่งถ้าบุคคลมีแรงจูงใจที่เกิดจากตัวบุคคล มีความเชื่อมั่นใน ตัวบุคคล ก็ต้องป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงจากตัวบุคคล (Bandura, 1989; Fishbein & Ajzen, 1975; Fisher & Fisher, 1992) สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ และคณะ (2555) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์ ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ร้อยละ 39.5 และการศึกษาของ วรณศิริ ประจัน โน (2560) พบว่า การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธ พฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเพศของนักเรียนประถมศึกษา ตอนปลายได้ร้อยละ 30.6

ปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการกำกับดูแลของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางบวก ในระดับน้อย แต่ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษา ตอนต้นได้ สามารถอภิปรายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.3) ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง จึงทำให้ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกันมากนัก นอกจากนี้นักเรียนส่วนมาก มีเกรดเฉลี่ยระดับปานกลางถึงดี ($\bar{X} = 3.17$, $SD = .49$) และอยู่ในพื้นที่ชนบทมีกระบวนการจัดการ เรียนการสอนที่คล้ายคลึงกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของ ฐฎาภ ระวะใจ (2554) พบว่า นักศึกษาที่มี ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

การกำกับดูแลของบิดามารดา สามารถอภิปรายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างยังเป็นเด็กวัยรุ่น ตอนต้นที่อยู่ในช่วงที่เปลี่ยนผ่านระหว่างเด็กกับวัยรุ่น และส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่โรงเรียนจึงให้ ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนและมีพฤติกรรมเลียนแบบเพื่อนมากกว่า ที่จะปรึกษาบิดามารดาในเรื่อง การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ฐฎาภ ระวะใจ, 2554) ดังนั้นการกำกับดูแลของบิดามารดา จึงไม่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้นด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับ การศึกษาของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ และคณะ (2555) ที่พบว่า การอาศัยอยู่กับบิดามารดาไม่สามารถ ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นได้ เช่นเดียวกับการศึกษาของ วรณศิริ ประจัน โน (2560)

พบว่า การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน
ประถมศึกษาตอนปลาย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เป็นแนวทางให้พยาบาลวางแผนในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเด็กวัยรุ่น
ตอนต้น โดยส่งเสริมให้เด็กวัยรุ่นประเมินความสามารถของตนเองในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง
ทางเพศ เพื่อเสริมสร้างทักษะการดูแลตนเอง และรู้เท่าทันสถานการณ์สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป
2. เป็นแนวทางในการสร้างเสริมทักษะ และแรงจูงใจในการให้เด็กวัยรุ่นมีทัศนคติที่
เหมาะสมในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาอิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ
ในเด็กวัยรุ่น
2. ควรนำผลการวิจัยไปสร้างโปรแกรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่น
เน้นการปรับทัศนคติให้เด็กวัยรุ่น และการรับรู้ความสามารถในการดูแลตนเอง เพื่อป้องกันแก้ไข
ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมในวัยรุ่นให้รู้เท่าทันกับสถานการณ์ปัจจุบันอย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

- กนกพัชร์ ต่ายคะนอง, สุพัฒนา คำสอน และนงพิมพ์ นิมิตอนันท์. (2554). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. *วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน*, 17(1), 168-177.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2541). *คู่มือส่งเสริมสุขภาพจิตนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: กรมสุขภาพจิต.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2543). *แนวการจัดกระบวนการเรียนรู้ทักษะชีวิตเพื่อการพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2544). *คู่มือการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กด้วยโอกาส*. นนทบุรี: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต.
- กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2553). *การส่งเสริมสุขภาพการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงและปัญหาสุขภาพเยาวชน*. เข้าถึงได้จาก [http://rh.anamai.moph.go.th/all_file/research/text_new_rev160855\[1\].pdf](http://rh.anamai.moph.go.th/all_file/research/text_new_rev160855[1].pdf)
- กรรณิกา บัญญัติ. (2556). *อิทธิพลของรูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องเพศ และการเฝ้าสังเกตของบิดามารดาที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก, คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์, แพรวนภา นามมะ และเกศินี เนียมกุล. (2556). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตอำเภอบ้านฝ้อ จังหวัดอุดรธานี. *ก้าวทันโลกวิทยาศาสตร์*, 13(1), 172-183.
- ฉวีวรรณ ศรีดาวเรือง. (2555). สุขภาวะทางเพศของวัยรุ่นไทยในชนบท จังหวัดอุดรธานี. *การประชุมวิชาการระดับชาติ ราชภัฏสุราษฎร์ธานีวิจัย ครั้งที่ 8*, 8(1), 1-14.
- ชลลดา ไชยกุลวัฒนา, ชณิตา ประดิษฐ์สถาพร และแหวดาว คำเขียว. (2556). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น จังหวัดพะเยา. *วารสารการพยาบาลและการศึกษา*, 6(4), 104-115.
- จิตติพร อิงคถาวรวงศ์, สุริพร กฤษเจริญ, กัญจนีย์ พลอินทร์ และญาวณี จรุงยศศักดิ์. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา. *สงขลานครินทร์เวชสาร*, 25(6), 512-520.

- ณัฐภาพ ระวะใจ. (2554). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา*
ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.
 วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ. (2557). *ความตระหนักรู้เรื่องเพศ (Sexual knowledge awareness) ความรู้*
เรื่องเพศและแนวทางการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นรมนต์ มหาศิริมงคล. (2548). *ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อการสื่อสารเรื่องเพศของวัยรุ่นตอนต้นกับพ่อแม่.*
 วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาเพศศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย,
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิธิรัตน์ บุญदानนท์ และภัสรา นรารักษ์. (2555). *หยุดการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นเรื่องยากที่ต้องช่วยกัน.*
 นครราชสีมา: อินดี้อาคต์.
- บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. (2553). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 5).* กรุงเทพฯ:
 ยูแอนด์ไออินเตอร์มีเดีย.
- บุญใจ ศรีสะอาด. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 5).* กรุงเทพฯ:
 สุวีริยาสาส์น.
- ปริญญา เอี่ยมสำอาง, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2555). *ปัจจัยเสี่ยงต่อการ*
ตั้งครรภ์ซ้ำที่ไม่ตั้งใจของวัยรุ่น. วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา, 8(1), 55-67.
- ประทวน วันนิจ. (2558). *แนวทางการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรณีเพศสัมพันธ์ของเยาวชน*
ก่อนวัยอันควร เพื่อการแก้ปัญหาที่ยั่งยืนในเขตพื้นที่ ห้วยจรเข้มาก จังหวัดบุรีรัมย์.
วารสารวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 10(1), 78-88.
- ไพจิต ภู่แหม่ม โชติ และวิลาวัณย์ ชมนิรัตน์. (2554). *การพัฒนาแนวทางการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง*
ทางเพศของวัยรุ่น. ใน การประชุมวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา (หน้า 646-657). ขอนแก่น:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไพฑูริย์ พันธุ์แดง, ชนัญชิตาคุษฎี ทูลศิริ และสุวรรณา จันทร์ประเสริฐ. (2557). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ*
ความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัด
ชลบุรี. ใน การประชุมสัมมนาทางวิชาการ มทร.ตะวันออก มรค.กลุ่มอยุธยา
และราชนครินทร์วิชาการและวิจัย (หน้า 154-168). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยบูรพา.

- รณชกาญจน์ ประกอบชัยญะศิริ. (2556). ยุทธศาสตร์การสร้างมาตรการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์
ในวัยเรียน. *ราชภัฏเพชรบูรณ์สาร*, 15(2), 107-121.
- รายงานการวิเคราะห์สถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย. (2554), เข้าถึงได้จาก
<http://www.aidsthai.org/th/contents/view/5>
- ลัดดา สายพานิชย์, ธร สุนทรายุทธ และปริญญา ทองสอน. (2555). รูปแบบการป้องกันพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารการบริหาร
การศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*, 6(1), 157-170.
- วงเดือน สุวรรณศิริ, นันทนา น้ำฝน และวรวรรณ ทิพย์วาริรมย์. (2551). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ
วัยรุ่นและเยาวชนในสถานศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. *วารสารมหาวิทยาลัยนเรศวร*, 16(2),
147-155.
- วนิดา ปาจารย์. (2557). พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของ
ประชาชนในชุมชนวัดสี่สุก เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการสมาคม
สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย*, 20(2), 148-156.
- วรวรรณ ชื่นวัฒนา, นิภาวรรณ คำแสน และรณฤทธิ แก้วรากมุก. (2558). พฤติกรรมการเที่ยว
กลางคืนของวัยรุ่น ตำบลบางแม่นาง อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี. *วารสารวิชาการ
มหาวิทยาลัยปทุมธานี*, 7(1), 43-51
- วรวรรณศิริ ประจัน โน. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
ตามแนวความคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม. วิทยานิพนธ์
พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน,
คณะพยาบาลศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และนันทน์กัศ สารพนิช. (2555). การพัฒนาโปรแกรมป้องกันพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ตำบลพลายชุมพล อำเภอเมือง จังหวัด
พิษณุโลก, *วารสารพยาบาลและสุขภาพ*, 6(3), 94-106.
- วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์, อภาพร เผ่าวัฒนา และปัญญรัตน์ ลาภวงศ์วัฒนา. (2555). ปัจจัยที่ใช้ทำนาย
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก. *วารสารพยาบาลสาธารณสุข*
27(1), 31-45.
- วารภรณ์ บุญเชียง, วิลาวัณย์ เดือนราษฎร์, วาภูมิ ฟองแก้ว และพิมพ์ภรณ์ กลั่นกลิ่น. (2556).
ความรู้เกี่ยวกับกาติคเชื้อเอชไอวี/เอดส์ แลเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น.
วารสารสภาการพยาบาล, 28(1), 124-137.

- วีรารักษ์ บัณฑิตเจริญ, ปาหนัน พิษยทัญญู และอาภาพร เผ่าวัฒนา. (2555). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์*, 42(1), 30-40.
- วัลยา ธรรมพนิชวัฒน์. (2553). เพศศึกษาสำหรับวัยรุ่นไทย. *วารสารสภาการพยาบาล*, 25(4), 5-9
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2541). *สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วินัดดา ปิยะศิลป์ และพนม เกตุมาน. (2545). *จิตเวชเด็กและวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: บียอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์.
- วีรพงษ์ พวงเล็ก. (2557). ปัจจัยเชิงเหตุของการเปิดรับเนื้อหาทางเพศบนสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีต่อทัศนคติทางเพศของวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 5, 105-122.
- วีระ คุณชูประภา. (2552). *วัยรุ่นกับการมีเพศสัมพันธ์ และการคุมกำเนิด*. เข้าถึงได้จาก <http://www.jvkk.go.th/jvkkfirst/story/health/44.htm>
- ศรัณยู เรือนจันทร์. (2556). สถานการณ์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในพื้นที่พัฒนาต้นแบบการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น จังหวัดอุดรธานี. *วารสารวิจัยสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 6(1), 101-110.
- ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต, นพวรรณ มาดาร์ตัน, วาที สิทธิ, แคลรี ริคเตอร์ และอุไรวรรณ คณิงสุขเกษม. (2554). *หนูยังไม่อยากเป็นแม่: เส้นทางชีวิตที่น่าห่วงใยของแม่วัยเด็กในสังคมไทย*. เข้าถึงได้จาก <http://www.teenpath.net/data/r-research/00008/tpfile/00001.pdf>
- ศิริวรรณ กำแพงพันธ์, ฐิติวี แก้วพรสวรรค์ และสุพร อภินันทเวช. (2554). ปัจจัยทางจิตสังคมกับการตั้งครรภ์ของหญิงวัยรุ่นที่มาฝากครรภ์ในโรงพยาบาลศิริราช. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*, 56(3), 255-266.
- ศิริวรรณ ทুমเชื้อ. (2557). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความตั้งใจในการป้องกันการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในจังหวัดสระบุรี. *วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข*, 25(1), 97-109.
- สมชาย วรกิจเกษมสกุล. (2554). *ระเบียบวิชาการทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). อุตรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.
- สมพล วันตะเมตต์. (2550). *การประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนไทยในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: สมาคมนักประชากรไทย.
- สัญญา ภัทรราชย์. (2557). *การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์*. เข้าถึงได้จาก <http://www.thaihealth.or.th/Content/2676>
- สายฝน เอกวารงกูร. (2556). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชน. *วารสารเกื้อการุณย์*, 20(2), 16-26.

- สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 10. (2553). *โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์*. เข้าถึงได้จาก <http://dpc10.ddc.moph.go.th/sexualtd.html>
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2556). *สรุปรายงานการเฝ้าระวังโรคประจำปี 2555*. เข้าถึงได้จาก <http://www.boe.moph.go.th/>
- สำนักส่งเสริมและพิทักษ์เยาวชน. (2553). *สรุปรายงานสถานการณ์เด็กและเยาวชน ประจำปี 2549-2550*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2557). *การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น: นโยบาย แนวทางการดำเนินงาน และติดตามประเมินผล*. เข้าถึงได้จาก <http://www.dmh.go.th/downloadportal/strategy/> การตั้งครรภ์วัยรุ่นปี2555.pdf
- สุดารัตน์ บุญเทียม, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2558). ปัจจัยทำนายเกี่ยวกับต้นทุนชีวิต ต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในวัยรุ่นชายตอนต้น จังหวัดชลบุรี. *วารสารการพยาบาลและการศึกษา*, 8(1), 72-83.
- สุมิตตา สว่าง และปาริชาติ ทาโน. (2554). การศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น. *วารสารเกื้อการุณย์*, 22(2). 41-56.
- สุมิตรา เนียมกั้น. (2556). ปัจจัยที่มีความสำคัญกับการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างผู้ปกครองกับบุตรหลานที่เข้าสู่วัยแตกเนื้อหนุ่มสาว. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี*, 24(2), 36-46.
- องค์การแพช. (2550). *โครงการ “ก้าวอย่างเข้าใจ” คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้ “เพศศึกษา” สำหรับเยาวชนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3)*. กรุงเทพฯ: เออร์เจนท์ แพล.
- อนงค์ ประสานวันกิจ, ประณีต ส่งวัฒนา และบุญวดี เพชรรัตน์. (2552). ความเชื่อเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ และรูปแบบพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นและเยาวชนในสถานศึกษาจังหวัดสงขลา. *สงขลานครินทร์เวชสาร*, 27(5), 369-380.
- อภิญา เปี่ยมวัฒนาทรัพย์ และสุมาลี จันทลักษณ์. (2552) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นในสถานศึกษาเขตเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ปี 2550. *วารสารสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 3 จ.ชลบุรี*, 2(2), 56-68.
- อาภาพร เฝ้าวัฒนา. (2551). ความแตกต่างของรูปแบบการเลี้ยงดูต่อการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างมารดาและบุตรสาว อานาจต่อรองในสัมพันธ์ภาพทางเพศ ความนึกคิดที่ใช้ในสัมพันธ์ภาพ การรับรู้สมรรถนะทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิง ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารสภาการพยาบาล*, 23(4), 56-70.

- อุทัย สักดิ์สุวรรณ. (2551). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา เขตเมือง จังหวัดน่าน. เข้าถึงได้จาก <http://www.nanospital.go.th/expert>
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior & Human Decision Process*, 50(2), 179-212.
- Bandura, A. (1989). Perceived self-efficacy in the exercise of control over AIDS infection. In V. M. Mays, G. W. Albee, & S. M. Schneider (Eds.) *Primary prevention of AIDS* (pp. 128-141). Newbury Park, CA: Sage.
- Cai, Y., Wang, Y., Zheng, Z., Wang, J., Yao, W., & Ma, J. (2013). *Predictors of reducing sexual and reproductive risk behaviors based on the information-motivation-behavioral skills (IMB) model among unmarried rural-to-urban female migrants in Shanghai, China*. Retrieved from <http://www.plosone.org>
- Carcone, A. I., Ellis, D. A., & Joseph, C. L. (2014). Enhancing parental motivation to monitor African American adolescent' diabetes care: development and beta test of a brief computer-delivered intervention. *JMIR Research Protocols*, 3(3), 1-29.
- Centers for Disease Control and Prevention [CDC]. (2012). *Adolescent development*. Retrieved from <http://www.education.com>
- Family planning nsw. (2014). *The male condom*. Retrieved form http://www.fpnsw.org.au/malecondom_comthai.pdf
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1975). *Belief, attitude, intention and behavior: An introduction to theory and research*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Fisher, J. D., & Fisher, W. A. (1992). Changing AIDS risk behavior. *Psychological Bulletin*, 111, 455-474.
- Fisher, J. D., Fisher, W. A., & Shuper, P. A. (2009). The information motivation behavioral skill model of HIV prevention behavior. In R. J. DiClemente, R. A. Crosby, & M. C. Kegler (Eds.), *Emerging theory in health promotion practice and research* (pp. 21-63). San Francisco: Jossey-bass.
- Fisher, W. A. (1997). A theory-based framework for intervention and evaluation in STD/ HIV prevention Canadian. *Journal of Human Sexuality*, 6, 105-111.

- Fisher, W. A., & Fisher, J. D. (1993). A general social psychological model for changing AIDS risk behavior. In L. Pryor & G. Reeder (Eds.), *The social psychology of HIV infection* (pp. 127-153). New Jersey: Lawrence Erlbaum.
- Hammer, J. C., Fisher, J. D., & Fitzgerald, P. (1996). When who heads aren't better than one: AID risk behavioral in college-age couples. *Journal of Applied Social Psychology, 26*, 375-397.
- Huy, N. V., Dunne, M. P., Debattista, J., Hien, N. T., & Minh An, D. T. (2010). Association of human immunodeficiency virus (HIV) preventive information, motivation, self-efficacy and depression with sexual risk behaviors among male freelance laborers. *Journal of AID and HIV Research, 3*(1), 20-29.
- Jackson, C., Sweeting, H., & Haw, S. (2013). Clustering of substance use and sexual risk behavior in adolescence: Analysis of two cohort studies. *BMJ Open 2012, 2*, 1-10.
- Jaworski, B. C., & Carey, M. P. (2001). Effect of a brief, theory-based STD-prevention program for female college students. *Journal of Adolescent Health, 29*(6), 417-425.
- Kalichman, S., Stein, J. A., Malow, R., Averhart, C., Devieux, J., Jennings, T., Prado, G., & Feaster, D. J. (2002). Predicting protected sexual behavior using the information-motivation-behaviour skill model among adolescent substance abusers in court-ordered treatment. *National Institutes of Health Public Access Auther Manuscript, 7*(3), 327-338.
- Misovich, S. J., Fisher, J. D., & Fisher, W. A. (1996). The perceived AIDS-prevention utility of knowing one's partner well: A public health dictum and individual's risky sexual behavior. *Canadian Journal of Human Sexuality, 5*, 83-90.
- Mongkuo, M. Y., Lucas, N., & Taylor, A. (2012). The effects of motivation and knowledge on HIV prevention behavior among historically black college students: An application of the information-motivation-behavioral skills model. *GreenerJournal of Medical Sciences, 2*(2), 38-44.

- Mongkuo, M. Y., Mushi, R. J., & Thomas, R. (2010). Perception of HIV/ AID and socio-cognitive determinants of safe sex practices among college students attending a historically black college and university in the United States of America. *Journal of AID and HIV Research*, 2(3), 032-047.
- Neuman, W. L. (1991). *Social research methods: Qualitative and quantization approaches*. Boston: Allyn and Bacon.
- Osborn, C. Y., Amico, K. R., Fisher, W. A., Egede, L. E., & Fisher, J. D. (2010). An information-motivation-behavioral skill analysis of diet and exercise behavior in Puerto Ricans with diabetes. *National Institutes of Health Public Access Author Manuscript*, 15(8), 1201-1213.
- Osborn, C. Y., & Egede, L. E., (2010). Validation of an information-motivation-behavioral skill model of diabetes self-care (IMB-DSC). *Patient Educ Couns*, 79(1). 1-13.
- Small, S. A., & Kerns, D. (1993). Unwanted sexual activity among peer during early and middle adolescence: Incidence and risk factor. *Journal of Marriage and the Family*, 55(4), 941-952.
- Stulhofer, A., Graham, C., Bozicevic, I., Kufirin, K., & Ajdukovic, D. (2007). HIV/ AIDS-Related knowledge, attitudes and sexual behaviors as predictors of condom use among young adults in Croatia. *International Family Planning Perspective*, 23(2), 58-65.
- Tabachnick, B. G., & Fidell, L. S. (2007). *Using multivariate statistic*. Boston: Allyn and Bacon.
- Waldron, N. K., Hutchinson, M. K., Hewitt, H. H., Kahwa, E., & Hamilton, P. I. (2012). Cross-cultural psychometric assessment of the parent-teen sexual risk communication (PTSRC-III) scale in Jamaica. *Journal of preventive Medicine*, 2(2), 205-213.
- Wamoyi, J., Fenwick, A., Urassa, M., Zaba, B., & Stone, W. (2011). *Parental control and monitoring of young people's sexual behavior in rural North-Western Tanzania: Implications for sexual and reproductive health intervention*. Retrieved from <http://www.biomedcentral.com/147-2458/11/106>
- Wang, J. F., Simoni, P. S., Wu, Y., & Banvard, C. (2008). Female adolescent's attitude towards sexually risk behaviors. *Journal of International Women's Studies*, 10(2), 120-133.

- Wood, E. B. (2010). HIV-related sexual risk behaviors among late-adolescent Jamaican girls with older male partners. *West Indian Medical Journal*, 59(4), 403-408.
- World Health Organization [WHO]. (1995). Adolescent health and development: The key to the future. *Spring 95*, 21(2), 38.
- Yang, X., Xia, G., Li, X., Lakin, C., & Celentano, D. (2010). Social Influence and individual risk factors of HIV unsafe sex among female entertainment worker in China. *National Institutes of Health Public Access Auther Manuscript*, 22(1), 69-86.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถาม

ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / และเติมคำในช่องว่างให้ตรงกับความจริงมากที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนหญิง

1. วัน/ เดือน/ ปีเกิด อายุ ปี
2. เกรดเฉลี่ย
3. ระดับการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2
 มัธยมศึกษาปีที่ 3
4. ประวัติการมีแฟน ไม่เคยมีแฟน ฉันมีแฟนมาแล้ว คน

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

1. ปัจจุบันฉันอาศัยอยู่กับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 มารดา อายุ ปี บิดา อายุ ปี ปู่/ ย่า/ ตา/ ยาย
 ลุง/ ป้า/ น้า/ อา อื่น ๆ ระบุ
2. สถานภาพของบิดามารดา
 อยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ หย่าร้าง
 เสียชีวิต ระบุ อื่น ๆ ระบุ
3. ผู้ปกครองประกอบอาชีพ
 ค้าขาย รับราชการ ธุรกิจส่วนตัว
 เกษตรกร พนักงานบริษัท รับเหมาก่อสร้าง
 รับจ้างทั่วไป อื่น ๆ ระบุ.....
4. รายได้ของผู้ปกครองเฉลี่ย บาท/ เดือน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อเดียว

- 6 หมายถึง ข้อความนั้นจริงที่สุด
 5 หมายถึง ข้อความนั้นจริง
 4 หมายถึง ข้อความนั้นค่อนข้างจริง
 3 หมายถึง ข้อความนั้นค่อนข้างไม่เป็นจริง
 2 หมายถึง ข้อความนั้นไม่จริง
 1 หมายถึง ข้อความนั้นไม่จริงเลย

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
1. การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานการณ่เสี่ยง						
1. เมื่อเพื่อนสนิท หรือแฟนชวนหนีเรียนไปเที่ยว ฉันจะพูดเตือนให้เปลี่ยนใจ						
2. ฉันไม่ไปเที่ยวตามลำพังหรือไปกับเพศตรงข้ามสองต่อสอง						
3.						
4.						
5. ฉันรับฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำเรื่องการวางตัวจากอาจารย์ หรือผู้ปกครอง						
6.						
7. ฉันจะชวนผู้ปกครองไปด้วยเมื่อมีความจำเป็นต้องออกนอกบ้านตอนกลางคืน						
2. การไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมา และการไม่ใช้ยาเสพติด						
8.						
9. ฉันดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เมื่อไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ						

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
	6	5	4	3	2	1
10.						
3. ฉันไม่ดูสื่อกระตุ้นและช่วยุกามารมณ์						
11. ฉันมักจะเข้าไปดูภาพ หรือคลิปโป๊ทางอินเทอร์เน็ต เมื่อมีโอกาส						
12. ถ้าไม่มีใครเห็น ฉันจะดูหนังจาก วีซีดี ดีวีดีที่แสดง บทรักกัน						
4. การหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม						
13.						
14.						
15. เมื่อเพื่อนต่างเพศชวนไปดิวหนังสือตามลำพัง ฉันจะ ชวนผู้อื่นไปด้วยเสมอ						
16. ฉันจะไปเที่ยวเป็นกลุ่มใหญ่แทนการเที่ยวแบบสองต่อ สองกับเพศตรงข้าม						
5. การไม่ตะแวนเนื้อตัวกับเพศตรงข้ามในเชิงขู้สาว						
17.						
18.						
6. การรู้จักหลีกเลี่ยง และปฏิบัติกิจกรรมไม่เหมาะสมเพื่อระบายอารมณ์ทางเพศ						
19.						
20.						
21.						

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย X ทับข้อที่ถูกต้องมากที่สุด

1. ข้อใดต่อไปนี้ ไม่ใช่ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
 - ก. โรคหนองใน
 - ข. โรคเอดส์
 - ค. โรคเบาหวาน

2. ข้อใดต่อไปนี้ ไม่ ทำให้เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี / เอดส์
 - ก. มีเพศสัมพันธ์กับแฟนของตนเองคนเดียวโดยไม่ใส่ถุงยางอนามัย
 - ข. ทำความสะอาดอวัยวะเพศก่อนมีเพศสัมพันธ์ และหลังการมีเพศสัมพันธ์ทันที
 - ค. ใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธีทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์

3. ข้อใดกล่าว ไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับโรคเอดส์
 - ก. โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน
 - ข. การจูบปากกับผู้ที่ติดเชื้อเอดส์มีความเสี่ยงที่จะติดโรคเอดส์
 - ค. หากถูกล้วงละเมียดทางเพศควรปกปิดไว้เพราะอาย

4.
5.
- .
- .

15. ข้อใดกล่าวถูกต้อง เกี่ยวกับการนับวันปลอดภัย เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์
 - ก. การนับวันปลอดภัยให้เริ่มนับจากวันสุดท้ายที่มีประจำเดือนต่อไปอีก 7 วัน
 - ข. วันปลอดภัยคือ วันที่มีเพศสัมพันธ์ได้ โดยไม่ทำให้ตั้งครรภ์
 - ค. ผู้ที่มีประจำเดือนมาไม่สม่ำเสมอให้ใช้การนับวันปลอดภัยในการคุมกำเนิด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อเดียว

5 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด

4 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนเห็นด้วยมาก

3 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนเห็นด้วยปานกลาง

2 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนไม่เห็นด้วย

1 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนไม่เห็นด้วยเลย

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ความรักในวัยเรียนเป็นสิ่งสวยงาม ต้องการดูแลอย่างเข้าใจ					
2. เมื่อเพื่อนชายชวนมีเพศสัมพันธ์ ฉันคิดว่าสามารถปฏิเสธสิ่งที่ฉันไม่ต้องการ และไม่เห็นด้วย					
3. ฉันแสดงความรักให้แก่กันด้วยการกอด เมื่อนั้นมีโอกาสร่วมกับคนรักสองคนในที่ลับตาคนในที่ลับตาคน					
4.					
5.					
6.					
7.					
8.					
9.					
10.					
11.					
12.					
13. ฉันต้องการเรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์					

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงการได้รับการเฝ้าสังเกตติดตามจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด เพียงคำตอบเดียว และมีเกณฑ์ในการเลือกตอบ ดังนี้

- 3 เป็นประจำ หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนได้รับการเฝ้าสังเกตจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองนั้นทุกครั้ง
- 2 บ่อยครั้ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนได้รับการเฝ้าสังเกตจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองนั้นเกือบทุกครั้ง
- 1 บางครั้ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนได้รับการเฝ้าสังเกตจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองนั้น ไม่บ่อยครั้ง
- 0 ไม่เคยเลย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนไม่เคยได้รับการเฝ้าสังเกตจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเลย

ข้อ	ลักษณะการเฝ้าสังเกตของบิดามารดา/ ผู้ปกครอง	ระดับความคิดเห็น			
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
		3	2	1	0
1.	ถ้ากลับบ้านช้า บิดามารดา/ ผู้ปกครอง จะโทรศัพท์ติดตามฉัน				
2.				
3.	ฉันไปในสถานที่ ๆ บิดามารดาหรือผู้ปกครองสั่งห้าม				
4.				
5.	บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะรอคอยหรือซักถามหากฉันกลับบ้านช้า				

ข้อ	ลักษณะการเฝ้าสังเกตของบิดามารดา/ ผู้ปกครอง	ระดับความคิดเห็น			
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
		3	2	1	0
6.	บิดามารดาหรือผู้ปกครองคอยสอบถามพฤติกรรมของฉันทันทีจากเพื่อนสนิท ครู หรือผู้ใหญ่ที่รู้จัก				
7.				
8.				
9.	เมื่อนั้นทำผิดข้อตกลงหรือถูกระเบียบที่ได้ตั้งไว้ บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะตักเตือนและหรือบอกให้ฉันปฏิบัติตามอย่างสม่ำเสมอ				
10.				
11.	บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะควบคุมฉันเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ				

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านบทความเรื่อง “ช่วยแดงโม ผ่านทางต้น” แล้วตอบคำถามให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนทำได้มั่นใจมากที่สุด
 4 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนทำได้มั่นใจมาก
 3 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนทำได้แต่มั่นใจปานกลาง
 2 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนทำได้แต่มั่นใจน้อย
 1 หมายถึง ข้อความนั้นนักเรียนทำไม่ได้

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ฉันสามารถบอกวิธีการป้องกันการตั้งครรภ์กับแดงโมได้					
2. ถ้าฉันเป็นแดงโม ฉันจะปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์					
3. ถ้าฉันเป็นแดงโม ฉันจะขอคำปรึกษากับพ่อแม่ทันทีที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับรุ่นพี่ เพื่อหาทางป้องกันการตั้งครรภ์					
4. ถ้าฉันเป็นแดงโมฉันจะ <u>ไม่ไป</u> ตามคำชวนของรุ่นพี่					
5.					
6.					
7.					
8.					
9.					
10. ฉันจะ <u>ไม่</u> บอกความจริงกับผู้ปกครองว่าฉันไปไหนทุกครั้งที่ออกจากบ้าน					

บทความเรื่อง “ช่วยแดงโม ผ่านทางต้น”

แดงโม เป็นนักเรียนหญิงชั้น ม.2 ของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แแดงโมอายุ 14 ปี กำลังตกเนื้อสาว มีประจำเดือนแล้ว แแดงโมเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่ พ่อแดงโมไม่ค่อยอยู่บ้าน เพราะต้องไปรับของจากต่างจังหวัดมาขาย แแดงโมมีน้ำชาย น้ำสาว ซึ่งเป็นสามีภรรยากันมาอาศัยอยู่ที่บ้านและช่วยพ่อแม่ขายของวันเสาร์-อาทิตย์ แแดงโมพอรู้ว่าน้ำชาย น้ำสาวทำอะไรกัน ตอนกลางคืน เพราะเคยแอบได้ยิน

.....

แดงโมจึงหาทางปรับทุกข์กับรุ่นพี่ แต่เขาบอกว่าเขากำลังจะย้ายไปเรียนหนังสือที่วิทยาลัยต่างจังหวัด และคงช่วยอะไรไม่ได้ ขอให้แดงโมพูดกับน้ำสาวให้พาไปทำแท้ง แแดงโมกลัวใจร้องไห้ เพื่อนร่วมห้องมาเห็นก็ถามว่าแดงโมท้องใช่ไหม เพราะได้ยินคนเอาไปพูดกัน แดงโมยังบอกให้แดงโมระวังตัวด้วย เพราะรุ่นพี่คนนี้มีสาวเยอะอาจติดเอดส์ได้ แแดงโมอับอายเสียใจมาก คิดว่าอนาคตคงมืดมนแล้ว คิดออกอยู่อย่างเดียวว่าจะไปโดดน้ำตาย

ภาคผนวก ข

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

1. นายแพทย์เวทิส ประทุมศรี	แพทย์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการดูแลเด็กวัยรุ่น
โรงพยาบาลพุทธโสธร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนัญชิตาคุณฤๅ ทูลศิริ	อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราวรรณ ทัพย์วาธีรัมย์	อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร
4. ดร.อรนรินทร์ ขจรวงศ์วัฒนา	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
โรงพยาบาลพุทธโสธร
5. นางบุญญลักษณ์ พิมพาทอง	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
โรงพยาบาลบางคล้า

ภาคผนวก ค
ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง
ตอนต้น (PREDICTORS OF PREVENTING SEXUAL RISK BEHAVIORS AMONG FEMALE
EARLY ADOLESCENTS)

วันที่ให้คำยินยอม วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบาย จากผู้วิจัย
ถึงวัตถุประสงค์ของ โครงการวิจัย วิธีการวิจัย และรายละเอียดต่าง ๆ ตามที่ระบุในเอกสารข้อมูล
สำหรับผู้ร่วม โครงการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ให้ไว้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเข้าใจคำอธิบายดังกล่าว
ครบถ้วนเป็นอย่างดีแล้ว

ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยเกี่ยวกับการวิจัยนี้ด้วยความเต็มใจ
และไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ข้าพเจ้าเข้าร่วม โครงการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ และมีสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วม
โครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ การบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนั้น ไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อข้าพเจ้า

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเป็นความลับ จะเปิดเผยได้เฉพาะ
ในรูปที่เป็นสรุปผลการวิจัย การเปิดเผยข้อมูลของข้าพเจ้าต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต้องได้รับ
อนุญาตจากข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้วมีความเข้าใจดีทุกประการ และได้ลงนามในใบ
ยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนามผู้ยินยอม
(.....)

ลงนามพยาน
(.....)

ลงนามผู้วิจัย

(นางสาวอุทัยวรรณ สกุลวลีธร)

ในกรณีที่อาสาสมัครอายุยังไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ จะต้องได้รับการยินยอมจากผู้ปกครอง
หรือผู้แทนโดยชอบธรรม (เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง)

ลงนาม.....ผู้ปกครอง/ ผู้แทน โดยชอบธรรม
(.....)

ลงนาม.....พยาน
(.....)

ลงนาม.....ผู้วิจัย
(นางสาวอุทัยวรรณ สกุลวลีธร)

เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมวิจัย (สำหรับนักเรียน)

โครงการวิจัยเรื่อง ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น
รหัสจริยธรรม 02-02-2559

ชื่อผู้วิจัย นางสาวอุทัยวรรณ สกุลวลีธร

การวิจัยครั้งนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น และหาปัจจัยที่ส่งผลให้มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วม โครงการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากท่านมีคุณสมบัติตรงกับการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งจะมีผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทั้งสิ้น 98 คน ใช้ระยะเวลาทำแบบสอบถามประมาณ 30-45 นาที

เมื่อบิดามารดาหรือผู้ปกครองของท่านลงนามให้เข้าร่วมการวิจัยแล้ว สิ่งที่ท่านต้องปฏิบัติคือ ลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย และตอบแบบสอบถามประกอบด้วย 6 ส่วน คือ 1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน 4 ข้อ 2) แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ มี 21 ข้อ 3) แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มี 15 ข้อ 4) แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มี 13 ข้อ 5) แบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา มี 11 ข้อ 6) แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง มี 10 ข้อ

ประโยชน์ของการวิจัยครั้งนี้อาจไม่เป็นประโยชน์กับท่านโดยตรง แต่จะเป็นประโยชน์ในการวางแผนการสอนสุขศึกษา เพื่อการป้องกันแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้กับวัยรุ่นได้ รวมถึงเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาระบบการดูแลวัยรุ่นทั้งในโรงพยาบาล สถานศึกษา และในชุมชน ตามผลการวิจัยที่ค้นพบ

การเข้าร่วมการวิจัยของท่านครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ ท่านมีสิทธิการเข้าร่วมโครงการวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่มีมีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น และไม่ต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบล่วงหน้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลของท่าน โดยใช้รหัสตัวเลขแทนการระบุชื่อ ชั้น และสิ่งใด ๆ ที่อาจอ้างอิงหรือทราบได้ว่าข้อมูลนี้เป็นของท่าน ข้อมูลของท่านที่เป็นกระดาษแบบสอบถามจะถูกเก็บอย่างมิดชิด และปลอดภัยในตู้เก็บเอกสารและล็อกกุญแจ

ตลอดเวลา สำหรับข้อมูลที่เก็บในคอมพิวเตอร์ของผู้วิจัยจะถูกใส่รหัสผ่าน ข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมด จะมีเพียงผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษาเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ ผู้วิจัยจะรายงานผลการวิจัย และการเผยแพร่ผลการวิจัยในภาพรวม โดยไม่ระบุข้อมูลส่วนบุคคลของท่าน ดังนั้นผู้อำนวยการงานวิจัย จะทราบเฉพาะผลการวิจัยเท่านั้น สุดท้ายหลังจากผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร เรียบร้อยแล้ว ข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลาย

หากท่านมีคำถามหรือสงสัยประการใด ท่านสามารถติดต่อข้าพเจ้า นางสาวอุทัยวรรณ สกกุลดิษฐ์ พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลบางคล้า โทร 038-541009 ต่อ 189, 129 โทรศัพท์มือถือ หมายเลข 087-7585328 หรือติดต่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์ มหาวิทยาลัยบูรพา อาจารย์ที่ปรึกษาหลักของข้าพเจ้า โทร. 038-102860

ข้าพเจ้ายินดีตอบคำถามและข้อสงสัยของท่านทุกเมื่อ เมื่อท่านพิจารณาและเห็นสมควร เข้าร่วมในการวิจัยนี้แล้ว ขอความกรุณาลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมวิจัยที่แนบมาด้วยนี้ และขอขอบพระคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

นางสาวอุทัยวรรณ สกกุลดิษฐ์

ผู้วิจัย

หากท่านได้รับการปฏิบัติที่ไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงนี้ ท่านจะสามารถแจ้งให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมฯ ทราบได้ที่ เลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมฯ ฝ่ายวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. 038-102823

เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย (สำหรับผู้ปกครอง)

โครงการวิจัยเรื่อง ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น

รหัสจริยธรรม 02-02-2559

ชื่อผู้วิจัย นางสาวอุทัยวรรณ สกุลวลีธร

การวิจัยครั้งนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น และหาปัจจัยที่ส่งผลให้มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ

เด็กในปกครองของท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากมีคุณสมบัติตรงกับการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งจะมีผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทั้งสิ้น 98 คน ใช้ระยะเวลาทำแบบสอบถามประมาณ 30-45 นาที

หากท่านตกลงที่จะให้เด็กในปกครองของท่านเข้าร่วมการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สิ่งที่ท่านต้องปฏิบัติคือ ลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย และความร่วมมือท่านในการตอบแบบสอบถามของการวิจัย ในส่วนที่ 1 ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง มี 4 ข้อคำถาม ซึ่งเด็กในปกครองของท่านจะเป็นผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย 6 ส่วน คือ 1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน 4 ข้อ 2) แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ มี 21 ข้อ 3) แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มี 15 ข้อ 4) แบบสอบถามทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มี 13 ข้อ 5) แบบสอบถามการกำกับดูแลของบิดามารดา มี 11 ข้อ 6) แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง มี 10 ข้อ

ประโยชน์ของการวิจัยครั้งนี้อาจไม่เป็นประโยชน์กับท่านโดยตรง แต่จะเป็นประโยชน์ในการวางแผนการสอนสุขศึกษา เพื่อการป้องกันแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้กับวัยรุ่นได้ รวมถึงเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาระบบการดูแลวัยรุ่นทั้งในโรงพยาบาล สถานศึกษา และในชุมชน ตามผลการวิจัยที่ค้นพบ

การเข้าร่วมการวิจัยของท่านครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ ท่านมีสิทธิการเข้าร่วมโครงการวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่มีมีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น และไม่ต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบล่วงหน้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลของท่าน โดยใช้รหัสตัวเลขแทนการ

ระบุชื่อ ชั้น และสิ่งใด ๆ ที่อาจอ้างอิงหรือทราบได้ว่าข้อมูลนี้เป็นของท่าน ข้อมูลของท่านที่เป็นกระดาษแบบสอบถามจะถูกเก็บอย่างมีคิขิต และปลอดภัยในตู้เก็บเอกสารและล็อกกุญแจตลอดเวลา สำหรับข้อมูลที่เก็บในคอมพิวเตอร์ของผู้วิจัยจะถูกใส่รหัสผ่าน ข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมดจะมีเพียงผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษาเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ ผู้วิจัยจะรายงานผลการวิจัยและการเผยแพร่ผลการวิจัยในภาพรวม โดยไม่ระบุข้อมูลส่วนบุคคลของท่าน ดังนั้นผู้อ่านงานวิจัยจะทราบเฉพาะผลการวิจัยเท่านั้น สุดท้ายหลังจากผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารเรียบร้อยแล้ว ข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลาย

หากท่านมีคำถามหรือสงสัยประการใด ท่านสามารถติดต่อข้าพเจ้า นางสาวอุทัยวรรณ สกุลวณิชร พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลบางคล้า โทร 038-541009 ต่อ 189, 129 โทรศัพท์มือถือหมายเลข 087-7585328 หรือติดต่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์ มหาวิทยาลัยบูรพา อาจารย์ที่ปรึกษาหลักของข้าพเจ้า โทร. 038-102860

ข้าพเจ้ายินดีตอบคำถามและข้อสงสัยของท่านทุกเมื่อ เมื่อท่านพิจารณาและเห็นสมควรเข้าร่วมในการวิจัยนี้แล้ว ขอความกรุณาลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมวิจัยที่แนบมาด้วยนี้ และขอขอบพระคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

นางสาวอุทัยวรรณ สกุลวณิชร

ผู้วิจัย

หากท่านได้รับการปฏิบัติที่ไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงนี้ ท่านจะสามารถแจ้งให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมฯ ทราบได้ที่ เลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมฯ ฝ่ายวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. 038-102823

ภาคผนวก ง

หนังสือรับรองการพิจารณาจริยธรรม

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ ๖๒๐๗/ ๓๐๔/๙.๑

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

เรื่อง ขออนุญาตเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงพยาบาลบางคล้า

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวอุทัยวรรณ สกุวลีธร นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติคำโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเนื่องจาก พยาบาลวิชาชีพบุญญลักษณ์ พิมพาทอง บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเกี่ยวกับ การวิจัยดังกล่าว คณะฯ จึงขออนุญาตเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐๓๘-๑๐๒๘๓๖

โทรสาร ๐๘๗-๗๕๘๕๓๒๘

สำเนาเรียน พยาบาลวิชาชีพบุญญลักษณ์ พิมพาทอง

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๓๐ ๕๙๗.๓

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

เรื่อง ขออนุญาตเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวอุทัยวรรณ สกุวลีธร นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติคำโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเนื่องจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ ทัพย์วาริรัมย์ บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเกี่ยวกับ การวิจัยดังกล่าว คณะฯ จึงขออนุญาตเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐๓๘-๑๐๒๘๓๖

โทรสาร ๐๘๗-๗๕๘๕๓๒๘

สำเนาเรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ ทัพย์วาริรัมย์

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๖๕๓

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้หนังสือเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเปี่ยมนิโคธาราม

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๒. รายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ

ด้วย นางสาวอุทัยวรรณ สกลวสิธร รหัสประจำตัว ๕๕๙๒๐๑๖๙ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านอำนวยความสะดวกให้หนังสือเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดเปี่ยมนิโคธาราม จำนวน ๒๐ ราย ระหว่างวันที่ ๑๖ พฤษภาคม - ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๘๓๖

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐๘๗-๗๕๘๕๓๒๘

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๖๕๕

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเสม็ดเหนือ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 ๒. รายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ

ด้วย นางสาวอุทัยวรรณ สุกุลสิทธิ์ รหัสประจำตัว ๕๔๙๒๐๑๖๙ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรื่องศักดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้ คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านอำนวยความสะดวกให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดเสม็ดเหนือ จำนวน ๑๗ ราย ระหว่างวันที่ ๑๖ พฤษภาคม – ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)
โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๘๓๖
โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๗๖
ผู้วิจัย ๐๘๗-๗๕๘๕๓๒๘

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๖๕๖

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้หนังสือเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาล ๑ วัดแจ้ง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๒. รายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ

ด้วย นางสาวอุทัยวรรณ สกุลลลิตร์ รหัสประจำตัว ๕๔๙๒๐๑๖๙ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพา สนั่นเรื่องศักดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านอำนวยความสะดวกให้หนังสือเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเทศบาล ๑ วัดแจ้ง จำนวน ๔๒ ราย ระหว่างวันที่ ๑๖ พฤษภาคม - ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๘๓๖

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐๘๗-๗๕๘๕๓๒๘

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๖๕๖

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้หนังสือเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาล ๑ วัดแจ้ง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๒. รายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ

ด้วย นางสาวอุทัยวรรณ สกุลวสิธร รหัสประจำตัว ๕๕๙๒๐๑๖๙ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรื่องศักดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้ คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านอำนวยความสะดวกให้หนังสือเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเทศบาล ๑ วัดแจ้ง จำนวน ๔๒ ราย ระหว่างวันที่ ๑๖ พฤษภาคม – ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๘๓๖

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐๘๗-๗๕๘๕๓๒๘

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๖๕๘

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนดาราจรัส

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๒. รายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ

ด้วย นางสาวอุทัยวรรณ สกวลสิทธิ์ รหัสประจำตัว ๕๕๙๒๐๑๖๙ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริยุพา สนั่นเรื่องศักดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้ คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านอำนวยความสะดวกให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดาราจรัส จำนวน ๓๐ ราย ระหว่างวันที่ ๑ - ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๘๓๖

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐๘๗-๗๕๘๕๓๒๘

ภาคผนวก จ
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 6 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น ($n = 98$)

ตัวแปรที่	1	2	3	4	5
1. พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ ในวัยรุ่นหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น (1)	1.000	.299**	.601***	.287**	.461***
2. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกัน ความเสี่ยงทางเพศ (2)		1.000	.261**	.255**	.310**
3. ทักษะคิดต่อการมีพฤติกรรมป้องกัน ความเสี่ยงทางเพศ (3)			1.000	.209*	.349***
4. การกำกับดูแลของบิดามารดา (4)				1.000	.319**
5. การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อ พฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ (5)					1.000

* $p < .05$ ** $p < .01$, *** $p < .001$

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติต่อการมีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ แสดงเป็นรายชื่อ ($n = 98$)

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล
1. ไม่ชอบดูภาพโป๊	4.45	1.15	มาก
2. ไม่ชอบไปไหนมาไหนกับเพื่อนชายสองคน	4.29	1.06	มาก
3. ไม่อยู่กับคนรักสองคนในที่ลับตาคนในที่ลับตาคน	4.18	1.12	มาก
4. สามารถปฏิเสธเมื่อเพื่อนชายชวนมีเพศสัมพันธ์	3.87	1.58	มาก
5. อยากมีแฟน เพราะการมีแฟนเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจ	3.85	1.20	มาก
6. ไม่ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อติดต่อหาเพื่อนต่างเพศ	3.80	1.32	มาก
7. ไม่แต่งกายนุ่งสั้น เปิดเว้าบางส่วนของร่างกาย เพื่อให้ฝ่ายชายมาสนใจ	3.80	1.35	มาก
8. ต้องการเรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์	3.64	1.54	ปานกลาง
9. พ่อแม่ไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	3.41	1.59	ปานกลาง
10. ความรักในวัยเรียนเป็นสิ่งสวยงาม ต้องการดูแลอย่างเข้าใจ	3.10	1.26	ปานกลาง
11. การมีแฟนในวัยเรียนเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม	2.86	1.35	ปานกลาง
12. การมีแฟนในวัยเรียน จะเป็นกำลังใจให้กัน ทำให้เรียนดีขึ้น	2.66	1.38	ปานกลาง
13. เพื่อนมีส่วนชักจูงให้มีเพศสัมพันธ์	1.76	1.12	น้อย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการกำกับดูแลของบิดามารดา แสดงเป็นรายชื่อ
($n = 98$)

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล
1. บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะรอกอยหรือซักถามการกลับบ้าน	2.35	.91	มาก
2. ถ้ากลับบ้านช้า บิดามารดา/ ผู้ปกครอง จะโทรศัพท์ตาม	2.14	1.10	มาก
3. ถ้าทำผิดข้อตกลงหรือถูกระเบียบที่ได้ตั้งไว้ บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะตักเตือน	2.11	.91	มาก
4. บิดามารดาหรือผู้ปกครองทำความรู้จักเกี่ยวกับเพื่อน ๆ ของนักเรียนหญิง	2.05	.95	มาก
5. บิดามารดาหรือผู้ปกครองคอยสอบถามเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายหรือการใช้เงิน	2.04	.92	มาก
6. บิดามารดาหรือผู้ปกครองควบคุมเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ	1.98	1.04	ปานกลาง
7. ไม่ไปในสถานที่ ๆ บิดามารดาหรือผู้ปกครองห้าม	1.96	1.13	ปานกลาง
8. บิดามารดาหรือผู้ปกครองรู้ว่านักเรียนหญิงอยู่ที่ไหน ทำอะไรกับใคร	1.95	1.04	ปานกลาง
9. บิดามารดาหรือผู้ปกครองคอยสอบถามพฤติกรรมของนักเรียนหญิงจากเพื่อนสนิท ครู หรือผู้ใหญ่ที่รู้จัก	1.83	1.00	ปานกลาง
10. บิดามารดาหรือผู้ปกครองควบคุมนักเรียนหญิงในเรื่องการใช้เวลาว่าง	1.73	1.04	ปานกลาง
11. บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะคอยควบคุมเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต และ/ หรือสอนเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ตที่ปลอดภัย	1.67	1.08	ปานกลาง

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายรายชื่อตามค่าเฉลี่ยของคะแนน (วิเชียร เกตุสิงห์, 2541) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
0.00-1.00	หมายถึง ได้รับความกำกับดูแลของบิดามารดาน้อย
1.01-2.00	หมายความถึง ได้รับความกำกับดูแลของบิดามารดาปานกลาง
2.01-3.00	หมายความถึง ได้รับความกำกับดูแลของบิดามารดามาก

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันความเลื่อมทางเพศแสดงเป็นรายชื่อ ($n = 98$)

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล
1. เมื่อฝ่ายชายชวนมีเพศสัมพันธ์ ฉันสามารถบอกได้ว่า ถ้ารักฉันให้รอจนกว่าจะแต่งงานกัน	4.33	1.06	มาก
2. ถ้าฉันเป็นแดงโมฉันจะไม่ไปตามคำชวนของรุ่นพี่	4.17	1.13	มาก
3. ถ้ามีฝ่ายชายมาชวนฉัน ไปอยู่ด้วยสองต่อสองฉันจะปฏิเสธ	4.17	1.20	มาก
4. ถ้าฉันเป็นแดงโม ฉันจะปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์	4.15	1.20	มาก
5. ถ้าฉันเป็นแดงโมฉันมั่นใจว่าฉันจะมีวิธีป้องกันไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	4.06	1.11	มาก
6. ถ้าฉันเป็นแดงโมฉันจะโทรศัพท์หาผู้ปกครองให้มารับฉันกลับบ้าน	4.02	1.25	มาก
7. ถ้าฉันหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ไม่ได้ฉันจะให้ฝ่ายชายใส่ถุงยางอนามัย	3.93	1.26	มาก
8. ถ้าฉันเป็นแดงโม ฉันจะขอคำปรึกษากับพ่อแม่ทันทีที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับรุ่นพี่ เพื่อหาทางป้องกันการตั้งครรภ์	3.87	1.31	มาก
9. ฉันจะไม่บอกความจริงกับผู้ปกครองว่าฉันไปไหนทุกครั้งที่อยู่จากบ้าน	3.84	1.45	มาก
10. ฉันสามารถบอกวิธีการป้องกันการตั้งครรภ์กับแดงโมได้	3.21	1.10	ปานกลาง

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงทางเพศ
แสดงเป็นรายชื่อ ($n = 98$)

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	SD
1. ข้อใด ไม่ใช่ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	.94	.22
2. การจัดการของนักเรียน เมื่อพ่อแม่บ่นเรื่องการคบเพื่อนชาย	.93	.24
3. โอกาสเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	.90	.29
4. ข้อใด ไม่ ทำให้เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี/ เอดส์	.89	.30
5. การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	.89	.30
6. ข้อใดกล่าว ไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับโรคเอดส์	.83	.37
7. บุคคลใดที่ ควรหลีกเลี่ยง เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	.82	.38
8. ถ้านักเรียนเริ่มมีอาการคันช่องคลอดหรือ อวัยวะเพศควรทำอย่างไร	.73	.44
9. การป้องกันการตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์	.60	.49
10. อาการข้างเคียงของการรับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน	.57	.49
11. การหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เมื่อแฟนชวนไป ค้างคืนที่บ้าน	.50	.50
12. อุปสรรคข้อใดสำคัญที่สุดของการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่น	.48	.50
13. การรับประทานยาคุมกำเนิด	.45	.50
14. การนับวันปลอดภัย	.26	.44
15. การปฏิบัติตัว เมื่อนักเรียนมีเพื่อนในห้องที่ติดเชื้อเอชไอวี	.17	.38